

DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN DEVİRİMCİ PRATİK OLMAZ!

KOMÜNİST

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkezi Yayın Organı

NİSAN 1979 / SAYI: 6

İÇNDEKİLER

1.BÖLÜM
 TDKP-İÖ / NEDİR?
 2.BÖLÜM
 3.BÖLÜM
 AÇIKLAMALAR:
 THKO
 THKO:
 THKO:
 DİPNOTLAR:

TDKP-İÖ'nün ELEŞTİRİSİ (a1)

“Sosyal devrim çağında proletaryanın birliği, ancak Marksizm’in tam devrimci partisiyle ve ancak bütün diğer partilere karşı verilen amansız bir mücadeleyle sağlanabilir.” V.İ.Lenin

THKO'nun Merkez Yayın Organı YOLDAŞ dergisinin 12. sayısında, “1971 Sol Hareketi THKO ve Gelişmesi” başlıklı bir yazı yayınlandı.

THKO'nun ideolojik-siyasi çizgisine benzer görüşler savunan PARTİ BAYRAĞI adlı derginin Ekim-1978 tarihli 8. sayısında da belge olarak basılan adı geçen yazıda; THKO'nun 1970'lerin sonlarından bugüne kadar gösterdiği gelişme; bugün vardığı aşama, ve THKO'nun kazandığı yeni görünüm vb. anlatılıyor ve THKO'nun artık ömrünün sonuna yaklaşarak yerini “yeni bir örgütlenmeye bırakmaya hazır” hale geldiği belirtiliyordu.

“THKO'nun orijinalitesi” olarak adlandırılan bu durumla ilgili olarak şunlar söyleniyordu:

“... ‘70 sonlarında ve uzun bir dönem bir programa bile sahip olamayan 40-50 kişilik bir gerilla örgütü, bugün ML bir program ve derinlemesine teorik temellerine sahip bir komünist örgüt durumundadır. O, artık parıldayan bir güneş gibidir. Türkiye’de şimdiye kadar hiçbir zaman, hiçbir akım tarafından ortaya konulamamış Mustafa Suphi yoldaşın bu yoldaki girişimlerini anmalıyız... yepyeni ve çürütülemez bir çizgiye, lekelenemez ve her geçen gün geçerliliği daha da doğrulanan Marksizm-Leninizm silahına sahiptir.” (*)(1)

“... Başlangıçtakinden farklı olarak, güçlü bir Marksist-Leninist birikime ve teorik hazineye sahibiz. Bundan sonra Marksizm-Leninizme hiç kimse dil uzatamayacak, buna izin vermeyecek ve anında her türlü sapma ve yozlaşmanın karşısına dikilip onu yere çalacağız...”

THKO, artık, örgüt olarak yaşamının ve gelişmesinin sonuna yaklaştı. Yeni bir örgüte olan ihtiyaç, her açıdan alabildiğine artmıştır.” (2)

“Türkiye işçi sınıfının devrimci Komünist Partisi, artık sadece bir istek, ulaşılmak istenen bir hedef olmaktan çıkmıştır.

O şimdi, ufukta görünen bir gemi, doğmakta olan bir güneş gibidir.” (3)

“Ufukta görünen bir gemi”, “doğmakta olan bir güneş” vb. gibi, en değme burjuva şairlerine bile taş çıkartan yaldızlı sözler bir yana bırakılırsa, burda söylenmek istenen, THKO'nun yeniden kılık değiştireceği, tabanını ve kitleleri aldatmanın aracı olarak, kendi küçük burjuva tekkesinin kapısına yeni bir tabela asacağıdır.

Adı geçen yazıda, THKO'nun yapacağını söylediği işte bu değişikliğe, “Kırkpınar yağlı güreş pehlivanları” pozlarında bir “peşrev” yapılıyor ve meşru bir zemin hazırlanmaya çalışılıyordu.

Nitekim çok geçmeden THKO'nun bu doğrultuda yangından mal kaçırırçasına, apar topar gürültülü bir adım attığı, anlaşıldı. YOLDAŞ dergisinin 13. sayısında çıkan ve gene PARTİ BAYRAĞI dergisinin

Kasım-1978 tarihli 9. sayısında belge olarak yayınlanan “THKO Konferans Belgeleri”, bu durumu açığa çıkardı.

“Belgelerden de açıkça anlaşılacağı gibi, THKO, yerini “yeni bir örgütlenmeye” bırakmak üzere bir konferans toplamış; konferansta bir dizi kararlar almış ve adını “TDKP-İÖ” olarak değiştirmeyi uygun görmüş! Böylece THKO adı son nefesini vererek “ömrünü” tüketmiş!

“THKO Konferans Belgeleri”nde işte bu durum, THKO’nun çok sevdiği bir deyimle söylersek, “haması” nutuklarla anlatılmaya, THKO’nun zorlu “mücadeleler” vererek, güçlü “badireler” atlatarak ve büyük “mesafeler” katederek nasıl ömrünün sonuna geldiği ve “parti öncesi bir komünist örgüt”e dönüştüğü, bin bir dereden su getirilerek, gerçekler çarpıtılarak sözde ispatlanmaya çalışılıyor ve sonuç olarak şöyle deniliyor;

“- 1975’ten beri örgütümüzün niteliği ve yüklendiği görevlerle çelişen ancak geçmişin devrimci bir mirası olarak sürdürdüğümüz Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu adı, önüne koyduğu temel göreve uygun olarak TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ-İNŞA ÖRGÜTÜ olarak değiştirilmiştir.

- TDKP-İÖ, gerekli hazırlıkları yapacak, diğer gruplar içerisindeki proleter devrimcilerle birleşerek tekkeci şeflerin Parti’nin önüne kurmaya çalıştığı çamurdan barikatları yerle bir edecek ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi’nin 1. Kuruluş Kongresi’ni toplayacaktır.” (4)

Bu sözlerin altında yatan gerçek THKO’nun, tekkesini ayakta tutup yaşatabilmek, kitleleri ve tabanını sözde “Marksizm-Leninizm”, “proletarya partisini inşa” adına bir süre daha aldatabilmek için yeniden kılık değiştirme kararı aldığıdır. THKO Konferansı’nın en önemli özelliği işte budur. TDKP-İÖ adı, diğer bütün yapılanlar ve söylenenler bu gerçeğin üzerini örtme malzemesinden başka bir şey değildir.

Bu nedenle, THKO’nun sözde “Marksizm-Leninizm” adına kazandığı bu yeni görünümün altında yatan gerçekleri ortaya koymak ve yüzüne geçirdiği komünist maskesini düşürerek gerçek yüzünü açığa çıkartmak, Marksist-Leninistlerin omuzlarına yüklenmiş tarihi bir görevdir. Ayrıca bütün dürüst devrimciler, yurtseverler de bunun bilincinde olmalı ve THKO’ya karşı her alanda mücadele bayrağını yükseltmelidirler. Aksi takdirde THKO revizyonizminin Türkiye devrimine vereceği zarar büyük olacaktır. Bu zarar ve tahribata şu veya bu oranda ortak olmanın sorumluluk ve cezası ağır olacaktır.

Burada şu gerçeği öncelikle belirtmeliyiz ki, Partimiz bugüne kadar -İbrahim yoldaş önderliğindeki ilk kuruluş dönemi hariç -oportünizme, revizyonizme, modern revizyonizme vb. gibi burjuva düşüncelerine karşı gereği gibi bir ideolojik-politik mücadele yürütemedi. Bu düşünceler temelinde şekillenen çeşitli oportünist, revizyonist, modern revizyonist vb. akımların genel olarak halk saflarındaki, özel olarak da işçi sınıfı saflarındaki etkinliklerini kırma, çeşitli milliyetlerden halkımızı proletaryanın ve onun öncü müfrezesi olan Partimizin kıvılcık bayrağı altında toplama görevini gerçekleştirme doğrultusunda önemli adımlar atamadı. Bu durum objektif olarak oportünist, revizyonist ve modern revizyonist akımların belirli oranda güçlenmelerine hizmet etti. Fakat bu durumun esas sorumlusu; Partimizin 12 Mart açık faşizmi döneminde hakim sınıflardan aldığı ağır yenilgiden kısa bir süre sonra Partimiz merkezini ele geçiren ve bulunduğu mevkii Partimizi tasfiye etmek için kullanmaya kalkışan, ancak kendisi partimizden tasfiye edilen ve bugün kendisine “TKP/ML Hareketi” diyen “KK” hizbidir.

Çünkü “KK”, Partimizi tasfiye etmenin bir parçası olarak da ideolojik-politik mücadele görevini terk etmişti. “KK” hizbinin tasfiye edilmesinden sonra geçici bir süre merkezi yapıdan yoksun kalan Partimiz, bu süre zarfında da ideolojik-politik mücadele görevini gereği gibi yerine getirememiştir. (a2)

Fakat gerek dıştan düşmanlardan gelen ağır saldırılara, gerekse içten Partimize yönelen tüm tasfiye hareketlerine rağmen, Partimiz sonunda Şubat 1978’de 1. Konferansını toplayarak yeniden merkezi yapısını oluşturmayı başarmış, geçmişin Marksist-Leninist temelde tutarlı bir özelleştirisini yapmış ve bir ok gibi ileriye doğru atılmıştır.

Düşmanların azgın saldırıları ve düzünelerce oportünist, revizyonist ve modern revizyonist akımların varlığı bizi korkutmuyor. Aksine sınıf kinimizi ve mücadele azmimizi biliyor. Partimiz emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı verilen halk demokrasisi ve bağımsızlık, mücadelesinin; oportünizme, revizyonizme, modern revizyonizme vb. burjuva düşüncelerine karşı verilen mücadele ile desteklenip güçlendirilmediği oranda lafta kalacağına bilincindedir.

İşte bu düşüncelerin ışığında ve ülkemizin gelişen sosyal pratiğinin bugün karşımıza koyduğu büyük görev ve sorumluluğun gereği olarak, bu yazımızda TDKP-İÖ meselesini ele alacak ve eleştireceğiz.

I. BÖLÜM

TDKP-İÖ / NEDİR?

“Konferans Belgeleri”nden anlaşıldığı kadarıyla TDKP-İÖ, “komünist bir parti öncesi inşa örgütü” şeklinde tanımlanıyor ve TDKP-İÖ’nün temel görevi “diğer gruplar içindeki proleter devrimcilerle birleşerek”, “TDKP-İÖ’nün 1. Kuruluş Kongresini” toplamak olarak belirtiliyor.

Fakat bu söylenenler gerçeği yansıtmaktan uzaktır. TDKP-İÖ meselesinin altında yatan gerçekleri anlamak için, THKO’yu böyle bir değişikliğe zorlayan nedenlere ve parti konusundaki sakat anlayışına kısaca bakmak gerekir.

1. TDKP-İÖ Adı, THKO’nun Küçük Burjuva Revizyonist Tekkesine Astığı Yeni Tabeladır!

THKO, küçük burjuva sınıfsal niteliğine uygun olarak, başından beri grubunu ayakta tutup yaşatmayı esas almış ve bu doğrultuda, bugüne kadar geçen süre içinde değişik kılıflar altında çeşitli manevralara girişmiştir. Bunun için elinden gelen her yola başvurmuş, sözde Marksizm-Leninizm adına gerekçeler ileri sürmüştür. Ülkemizdeki proletarya partisinin varlığını inkar etmeye çalışmış, akıl almaz tahrifatlara girişmiş ve gerçekleri keyfince çarpıtmaktan çekinmemiştir. Böylece her dönemde kendi grubuna meşru bir zemin kazandırmaya çabalamıştır.

Parti konusunda da benzer tavırlar içine giren THKO; fokocu tezlerini 1975’lerde terk etmek zorunda kalmış, fakat bu konudaki sakat anlayışını değişik biçimlerde devam ettirmiştir. Kendine göre bir “proletarya partisi inşa görevi” tespit etmiş, daha sonra bu “görevi” yerine getirmek için, THKP-C/ML ve “TKP/ML Hareketi” ile birlikte “Proleter Devrimcilerin Birliği” şiarı altında sözde proletarya partisi adına ilkesiz bir hizipler konfederasyonu oluşturmaya girişmiştir. Fakat bu “üçlü blok” girişimi de sonunda iflas edince ve diğer kafadarları gibi kendi yüzü de iyice açığa çıkınca, THKO için yeni bir manevraya girişmek ve yeni bir taktiğe başvurmak kaçınılmaz hale gelmiştir.

İşte TDKP-İÖ adı, THKO’nun bugün geldiği aşamada, grup yapısını olduğu gibi muhafaza ederek, yalnızca artık iyice eskimiş olan ve kendisini iyice sıkımsayan adını (kirli gömleğini) değiştirerek, kitlelerin ileri bilinçli unsurlarının hızla Marksizm-Leninizme yönelmelerini ve tabanının hızla çözülmesini engellemek için giriştiği bu yeni manevranın ifadesidir. Başka bir deyişle değişen sadece THKO’nun adı olmuştur. TDKP-İÖ’nün şimdilik THKO’nun küçük burjuva tekkesine astığı yeni bir tabela olmaktan öte bir anlamı yoktur. Zaten THKO Konferansı’nda alınan “İsim Değişikliği Üzerine Karar”da, bunun böyle olduğunu resmen belgelemektedir.

2. TDKP-İÖ Adı, THKO’nun Marksizm-Leninizm Karşısında Bir Adım Daha Gerilemesinin İfadesidir!

Her olumsuzluk içinde bir de olumlu öz barındırdığı gibi, TDKP-İÖ adı da, içinde olumlu bir özü barındırmaktadır.

TDKP-İÖ’nün içinde barındırdığı bu olumlu öz, O’nun aynı zamanda THKO için, Marksizm-Leninizm karşısında bir adım daha gerilemesinin ifadesi olmasıdır. Çünkü THKO’nun tabelasına eklediği “komünist” sıfatı, THKO için iki yanı keskin kılıç gibidir! THKO’nun tabanının çözülmesini engellemek ve kitlelerin ileri bilinçli kesimlerinin Marksizm-Leninizme yönelmesi önüne set çekmek için eline aldığı bu kılıç, eninde sonunda kendisini biçecektir. İşte bu nedenle, TDKP-İÖ adı, aynı zamanda THKO’nun çöküş gidişinin de habercisidir! Onun ideolojik-politik iflasının belgesidir!

Bugün geldiği noktada artık iflah olmaz bir niteliğe dönüşen ve iyice kemikleşen THKO, şimdilik bütün gücüyle bu kılıcın gerçek komünizme bakan yüzünü köreltmeye, bu şekilde gerçek yüzünü gizlemeye çalışmaktadır. Bu Onu, Marksizm-Leninizme ve onun ülkemizdeki en kararlı ve tavizsiz savunucusu Partimize karşı azgın bir saldırıya da yöneltmektedir.

Fakat THKO, şimdi öyle bir batağa düşmüştür ki, her çırpınısında biraz daha batmakta ve revizyonizmin batağına gömülüp kaybolma şeklindeki sonuna adım adım yaklaşmaktadır!

3. TDKP-İÖ Adı, THKO’nun Tahrifatçılığının ve Sahtekarlığının da Belgesidir!

Bilindiği gibi THKO, küçük burjuva tekkesine astığı yeni tabelasına bir de “komünist” sıfatı eklemeyi unutmamış. Fakat THKO burada da tahrifatçılığını ve sahtekarlığını belgelemektedir.

Birincisi; İbrahim Kaypakkaya'nın, Lenin'in "Bilimsel olarak doğru olması ve proletaryanın siyasi bilinçlenmesine katkıda bulunması için partimizin adı ne olmalıdır?" sorusuna verdiği cevabı alıp, TİİKP'e yönelttiği eleştiride kullanan THKO'nun kendisi, bundan gereken dersi çıkaramamışa benziyor (a3). Komünist sıfatının önüne, sözde bir de "devrimci" ekleyerek, devrimci olmayan komünistlerin varlığını savunması, böylece hem kendine hem de modern revizyonistlere bu konuda da bir manevra alanı bırakmaya çalışması, THKO'nun "komünist" anlayışındaki sakatlığı sergilemektedir. Bizce THKO, devrimci sıfatına bir de "komünist" sözcüğü ekleyerek, sözde komünistliğini ispatlamaya kalkışacağına, "komünist" sözcüğünü kaldırarak devrimciliğini ispatlamaya çalışsaydı daha tutarlı hareket etmiş olurdu!

İkincisi; Hiç şüphesiz ki, THKO yüzüne sözde bir komünist maskesi takarak piyasaya çıkan ne ilk harekettir, ne de son hareket olacaktır. Sınıflar ve sınıf mücadelesi varoldukça, THKO gibi daha birçok hareket, kaçınılmaz olarak böyle sahtekarlıklara başvuracak ve bunu kitleleri, proletaryayı aldatmanın aracı olarak kullanmaya çalışacaklardır. Bu nedenle "THKO Konferans Belgeleri"nde söylenen şu doğru sözler aynen THKO, yeni kimliğiyle TDKP-İÖ içinde geçerlidir.

"Bütün bu parti ve gruplar kendi revizyonist ve oportünist yüzlerini gizlemek, işçi sınıfımız ve halkımızı aldatmak için "Komünist Partisi", "İşçi Partisi" vb. isimler aldılar. Bu isimler, onlar tarafından sadece komünizmin ve uluslararası işçi sınıfının prestijinden yararlanmak için kullanılmaktadır. Bu isimler onlar için başka hiçbir anlam taşımamaktadır." (5)

İşte TDKP-İÖ adı da, THKO için, kitleleri aldatmaktan, dürüst devrimcilerin, yurtseverlerin zihnini bulandırmaktan, onların yolunu yönünü karartmaktan başka bir anlam taşımamaktadır.

Yalnız şurası unutulmamalıdır ki, yüzüne böyle maskeler takarak piyasaya çıkan, Marksizm-Leninizme düşmanlık temelinde kendini var etmeye çalışan THKO gibi akımlar, er ya da geç Marksist-Leninistlerin darbeleri altında çökmeye, dağılmaya ve devrimci mücadele tarihinde kara birer leke olarak kalmaya mahkumdurlar!"

4. TDKP-İÖ Adı, THKO'nun "Parti Ordu İçinden Çıkacak" Fokocu Anlayışının Büründüğü Yeni Biçimidir!

Beynin insan için önemi ne ise, Partinin de proletarya için önemi aynıdır. Partisiz proletarya, kumandansız orduya benzer. Yönetimden, denetimden yoksundur. Elleri kolları kesilmiş demektir. Gerçek bir proletarya partisi olmaksızın, proletaryanın sömürü ve zulüm zincirini kırması imkansızdır. Kendi kurtuluşunu ve kendisiyle birlikte tüm insanlığın kurtuluşunu sağlaması düşünülemez. Bu nedenle her ülkede devrimin zafere ulaştırılabilmesi, ulusal ve sosyal kurtuluşu sağlayabilmesi için proletaryanın Marksist-Leninist partisi zorunlu bir şarttır. Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un şu sözleri, bu gerçeğin en özlü ifadesidir.

"Proletaryanın iktidar mücadelesinde örgütten başka hiçbir silahı yoktur." (6) "İşçi sınıfının gücü örgütünde yatar. Örgüt olmaksızın proletarya hiçbir şey gibidir. Örgütlü olduğunda ise her şeydir." (7)

"Birliğinden ve demir disiplininden güç alan bir Parti olmadan proletarya diktatörlüğünü kurmak ve sürdürmek olanaksızdır." (8)

"Devrimin olabilmesi için, devrimci bir partinin olması gerekir. Devrimci bir parti olmadan, Marksist-Leninist devrimci teori temelinde ve Marksist-Leninist tarzda inşa edilmiş bir parti olmadan emperyalizmi ve uşaklarını alt etmek üzere işçi sınıfına ve geniş halk kitlelerine önderlik etmek imkansızdır." (9)

İşte proletarya partisinin tam da yüklendiği bu büyük fonksiyondan dolayıdır ki; her türden oportünist, revizyonist akımlar, her şeyden önce Marksist-Leninist proletarya partisi öğretisini inkar ederek veya çarpıtarak işe başlarlar.

Ülkemizdeki bu tür akımların en tipik örneği ise THKO'dur.

THKO, bu konuda geçmişte çok daha kaba revizyonist tezler savunuyor, şimdi Partimize yönelttiği iddiasının, o zaman bizzat pratik şampiyonluğunu yaparak, proletarya partisinin fonksiyonunu bir gerilla kolunun fonksiyonuna düşürüyor, "THKO'nun Parti ve ordu fonksiyonunu bünyesinde taşımaktadır", "THKO'nun savaşçıları ... partinin ilk çekirdeği olacaklardır" türünden fokocu görüşler ileri sürüyordu. Proletarya partisinin yalnızca proletaryanın öncü müfrezesi olduğunu reddediyor; "THKO, ezilen halkımızın öncü gücüdür" diyordu. (a4)

Fakat çok geçmeden bu fokocu tezlerin ipliği pazara çıktı. THKO bu tezleri görünüşte terk etmek zorunda kaldı. Fakat proletarya partisi konusundaki sakat anlayışını asla terk etmedi. Aynı fokocu anlayışını, değişen şartlara bağlı olarak daha ince kılıflar altında savunmaya devam etti. Uzun yıllar boyunca, bir yandan sözde “proletarya partisini inşa” çılgınlıkları attı; diğer yandan ise menşevik bir örgütlenme anlayışını sürdürdü. Bu süre boyunca THKO, aslında süslü bir ad olmaktan öteye geçmedi.

Neydi bugüne kadar THKO? Ordu muydu? Parti miydi? “Parti öncesi İnşa Örgütü” müydü?

THKO’nun bu dönemde ne olduğunu, THKO’nun kendisi bile açıklayamıyor! “THKO Konferans Belgeleri”nde söylenen şu sözler ibret vericidir;

“... Bugüne kadar örgütsel inşa ve çalışma tarzının düzeltilmesi esas olarak atılan bu ilk adımlarla sınırlı kaldığı için ML bir örgütsel çizgi inşa edemedik ve çalışma tarzımızı düzeltilmedik.” (10)

“Çevremizin örgütlenmesinde başarılı olmadık. Çevremiz örgütlü bir güce dönüştürülmedi ve genellikle örgütsüz ve şekilsiz bir yığın oluşturdu.” (11)

“Gerçekleştirebildiğimiz kadarıyla çevrenin seferber edilip örgütlenmesinde legal ve illegal çalışmayı birleştirmede yetersiz kaldık. Çevreyle hemen sadece legal bağlar kuruldu. Çevremizi örgütlerken legal kitle örgütleri kuruyormuş gibi davrandık. Örneğin çevremizi dernekçilik anlayışıyla örgütlemeye çalıştık. Bunun sonucunda çevremiz, hemen sadece legal olarak örgütlenirken, çevremiz içindeki örgüt faaliyeti örgütümüzün legalleşmesi tehlikesini getirdi. Örgütümüz geniş ölçüde legale çıktı.” (12)

THKO, bugün geldiği noktada, proletarya partisi adına ne kadar parlak laflar ederse etsin, yüzüne TDKP-İÖ maskesi takarak ne kadar “komünist bir parti öncesi inşa örgütü” olduğunu iddia ederse etsin; özünde bu, parti adına partisizliğin teorisini yapan fokocu ve menşevik Parti anlayışını sürdürme uğraşı içindedir.

THKO, yıllardan sonra, nihayet kendine göre THKO içinden, sözde bir “proletarya partisi inşa örgütü” çıkarmayı başardı! Çok geçmeden, TDKP-İÖ’nün “1. Kuruluş Kongresini”de toplayarak, sonundaki “İÖ”sünü de kaldırırca, THKO, fokoculuğun doğruluğunu parlak bir şekilde kanıtlamış olacaktır!!!

Fakat proletarya partisi adına, “ufukta görünen gemi” “doğmakta olan güneş” gibi yaldızlı laflar eden THKO’nun yanıldığı nokta şudur; fokocu, menşevik, şekilsiz bir küçük burjuva tekkesi, Marksist-Leninist bir proletarya partisine dönüşmez! Ancak TİİKP’in “titrek bir kopyası” olan TDKP-İÖ revizyonizmine dönüşebilir.

5. TDKP-İÖ, 1972’lerin TİİKP Adayıdır!

Kaşarlanmış revizyonist Doğu Perinçek’in, belkide hayatındaki en doğru sözü, THKO’nun revizyonist çizgisinin, TİİKP’nin ideolojik-politik çizgisinin “titrek bir kopyası” olduğunu söylemesidir. Gerçekten de, THKO, 1975’lerden bu yana hep ikili oynadı; TİİKP’e karşı mücadele ederken partimizin tezlerine; partimize karşı mücadele ederken TİİKP’in tezlerine el attı. Fakat her seferinde, tabanını ve kitleleri aldatmak için bu tezleri sanki yeni keşfetmişcesine piyasaya sürdü. Partimizin el attığı tezlerini, içini boşaltarak revizyonist öze doldurdu. El attığı TİİKP’in tezlerinin ise, Marksist-Leninistlerin mücadeleleri sonucu yüzü iyice açığa çıkan ve artık savunulamaz hale gelen kısımlarını törpüleyip, Marksizm-Leninizmle cilaladı. Bunun yanında her iki taraf arasında belirli bir mesafe bırakmayı da ihmal etmedi. Partimizin yaralarını sarmakta gecikmesi ve içine düştüğü geçici merkezizlik nedeniyle de, THKO uzun bir süre işi bu şekilde idare edebildi.

Fakat gelişen sosyal pratiğin seyri içinde Partimizin Marksist-Leninist ideolojik-politik-örgütsel hattının kendini kabul ettirmeye başlaması, THKO’yu Partimize karşı mücadeleye ve Marksist-Leninist hattını tahribe yöneltti. Çünkü zaman durmadan THKO’nun aleyhine ilerliyordu. Bu durum, THKO’nun, kendi içinde sistemleşmiş bir çizginin ifadesi olan TİİKP revizyonizminin bir çok konulardaki tezlerine sıkı sıkıya sarılmaya ve Partimize karşı bir kalkan olarak kullanmaya götürdü. THKO’yu kendi içinde “bütünlüklü” bir çizgiye kavuşturdu.

THKO’nun “üç dünya teorisi”ni sözde temelden reddetme adı altında büründüğü yeni revizyonist kılık, halk saflarındaki eski TİİKP’in titrek bir kopyası olmaktan öteye geçmedi. THKO, bu doğrultuda, TİİKP’in karşı-devrim saflarına iltihak etmesiyle, ondan boşalan siyasi mevziyi doldurmak için ileri atıldı.

İşte TDKP-İÖ, THKO’nun son dönemlerde hızlı bir biçimde gösterdiği bu gelişme ve değişimin de ifadesidir.

Bugün THKO, devrimin hemen bütün meselelerini revize etmiş ve tepeden tırnağa anti-Marksist-Leninist tezler temelinde, TİİKP'in titrek kopyası revizyonist bir siyasi çizgi sistemleştirmiştir. THKO'nun "Konferans Belgeleri"nde bol bol övüldüğü "program", "platform", "teorik hazine", "yepyeni ve çürütülemez" çizgi işte bu revizyonist siyasi çizgidir. THKO, şimdi ne kadar sevinse yeridir! Yıllardır aradığı "bütünlüklü" çizgiyi nihayet keşfedebilmenin coşkusu onu mest etmektedir!

Fakat THKO'nun bu sevinci kursağında kalacaktır! Çünkü THKO'nun şimdi "yeni", "yepyeni" diye reklamını yaparak piyasaya sürdüğü "bütünlüklü" çizgi, TİİKP'in 1972'lerdeki revizyonist çizgisinin "titrek bir kopyası"ndan başka bir şey değildir. Bu yüzden THKO'nun "yepyeni" çizgisinin aslında ne kadar "eski" olduğu biz komünistler için bir meçhul değildir.

Bugün, TİKP'in daha 1972'lerde Marksist-Leninistler tarafından ipliği iyice pazara çıkarılmış bir çok tezleri yanısıra, yöntemini de "mücadelesi"nde temel alan THKO; gerek teslimiyetçi siyasi çizgisiyle ve gerekse legal, kof ve barışçıl mücadeleyi esas alan örgütsel yapılarıyla 1972 TİİKP'nin yerine aday olduğunu ortaya koymuştur. O, bugünkü gidişini terk etmediği sürece bir dönem sonra yeni bir "bugün gelinen nokta" tespit ederek "gelinen noktada", küçük burjuva bakış açısını da terk ederek milli burjuvazinin ideolojik hattını kabul etmekte gecikmeyecektir.

II. BÖLÜM

TDKP-İÖ'nün GEÇMİŞİ DEĞERLENDİRMESİ BİR TAHRİFAT KOLLEKSİYONUDUR!

THKO, yeni adıyla TDKP-İÖ, kendi grubunu ayakta tutmak ve yaşatmak amacıyla, işe önce ülkemizdeki proletarya partisinin varlığını inkar etmek ve Türkiye komünist hareketinin tarihini çarpıtmakla başlamıştır. Bunu değişen şartlara bağlı olarak değişik şiarlar altında gerçekleştirmeye ve bu konuda da kendisine bir manevra alanı sağlamaya çalışmıştır. Kendi niteliğine yakışan bir samimiyetsizlik, tahrifatçılık ve inkarcılıkla hareket etmiş ve her dönem de buna uygun davranmıştır.

TDKP-İÖ bugüne kadar geçen süre içinde kendi geçmişinin de hiçbir zaman tutarlı bir değerlendirmesini yapmamış, her dönemde tutarsız ve birbiriyle çelişkili görüşler ileri sürmüştür.

Kısaca özetlersek: 1974'lerin sonlarına kadar "proleter devrimci hareketi" kendisinin temsil ettiğini savunmuş; 1975'lerde hem küçük burjuva hem de "proleter devrimci" olduğunu ileri sürmüş, hemen arkasından THKO, THKP-C ve TKP(M-L)'in geçmişte "küçük burjuva maceracı bir çizgi" izlediklerini keşfetmiş, 1976'larda "proleter devrimcilerin birliği"ni sağlayarak "proletarya partisini inşa" etmek için, önce TİİKP, THKP-C/ML ve TKP/ML Hareketi ile masaya oturmuş, ancak bu arada TİİKP'in "proleter devrimci" olmadığını keşfetmiş (!), daha sonra aynı faaliyetini diğer iki grupla sürdürmeye çalışmış ve bugün gelinen noktada onlardan farklı olarak, yalnız kendisinin "Marksizm-Leninizm" yönelmeyi tamamlayarak "komünist bir parti öncesi inşa örgütü"ne dönüştüğünü iddia etmektedir.

Yani kısacası, TDKP-İÖ, her dönemde de kendisinin "Marksist-Leninist" olduğunun iddiasını savunmuştur. Bu hep onun samimiyetsizliğinin ifadesi ve küçük burjuva sınıfsal niteliğinin doğal sonucu olmuştur. Bugün geldiği noktada bu tavrını, en had safhaya vardırmıştır. (a5)

1. TDKP-İÖ, Ülkemizdeki Proletarya Partisinin Varlığını İnkâr Etmek İçin Geçmişî Alçakça Tahrif Ediyor!

TDKP-İÖ'nün Türkiye Komünist Hareketi ile ilgili değerlendirmesi, tam bir tahrifat koleksiyonu olarak adlandırılabilir.

"THKO Konferans Belgeleri'nin "isim değişikliği üzerine karar" bölümünde söylenen şu sözler, TDKP-İÖ'nün geçmişin değerlendirmesiyle ilgili olarak şimdiye kadar ileri sürdüğü tezlerin özlü bir ifadesidir:

"1920 Eylül'ünde Bakü'de 1. Kongresini yapan Türkiye Komünist Partisi'nin, 1921 yılında Kemalist burjuvazi tarafından önderlerinin katledilmesinden bu yana, Türkiye proletaryası komünist partisine sahip olmadı.

Partiyi ele geçiren Şefik Hüsnü'nün Marksizmin revizyonu temelinde ortaya koyduğu sağ oportünist miras, elli yıldır Türkiye sol hareketini zehirlemiş ve onun gelişmesinin önünde başlıca engeli teşkil etmiştir.

....1960'lardan sonra ülke içinde ortaya çıkan sol akımların dayandığı temel, Şefik Hüsnü TKP'sinin siyasi ideolojik çizgisidir. TİP, parlamentarist, pasifist bir siyasi örgüttü. TİP içinden çıkan, MDD hareketi Kemalist subay ve aydınların gerçekleştireceği askeri darbeye bel bağlayan, kapitalist olmayan yolu savunan reformist-cuntacı bir akımdı. MDD hareketi daha sonra çeşitli bölünmelere uğramış, onun reformist-cuntacı çizgisini devam ettiren PDA hareketi ise gelişimi içinde bugün "Üç Dünyacı" revizyonist, karşı-devrimci TİKP'ne dönüşmüştür. MDD hareketinden çıkan diğer gruplar içinde THKO, THKP-C, TKP/ML-TİKKO küçük burjuvazinin ihtilalcı çizgisini temsil ettiler.

...THKP-C, TKP/ML-TİKKO'nun bölünmesiyle ortaya çıkan grupların çoğunluğu revizyonist-Troçkist çizgiyi temel aldılar. Bu iki hareketin içinde oluşan revizyonist-Troçkist çizgiyi aşma eğilimi taşıyan iki grup içinde küçük burjuva kariyerist önderlerin hakimiyetlerinin gerçekleşmesi de bu iki hareketin bir bütün olarak ML'le birleşmesini imkansızlaştırmıştır." (13)

Görüldüğü gibi, TDKP-İÖ, geçmişin değerlendirilmesinde, ip üzerindeki cambaz misali çeşitli demagojik manevralara girişmekte ve tahrifat üstüne tahrifat yapmaktadır.

Şimdi, TDKP-İÖ'nün bu konudaki iddialarını kısaca cevaplandırmaya ve tahrifatlarını sergilemeye geçebiliriz.

TDKP-İÖ'nün iddiasına göre, 1921 yılından bu yana "Türkiye proletaryası komünist partisine sahip" olamamıştır ve "... şimdi artık Türkiye Devrimci Komünist Partisi'ni kurmak tarihi bir görev olarak THKO'nun" omuzlarına yüklenmiştir.

TDKP-İÖ, burada "bir taşla üç kuş" birden vurmak istemektedir. Birincisi: 1921 yılından bu yana "Türkiye proletaryası komünist partisine sahip olmadı" diyerek; ülkemizde proletaryanın komünist partisinin 1972 yılında, İbrahim Kaypakkaya önderliğinde yeniden kurulduğunu açıkça inkar etmektedir.

İkincisi: "... şimdi artık Türkiye Devrimci Komünist Partisi'ni kurmak tarihi bir görev olarak THKO'nun" omuzlarına yüklendiğini iddia ederek; Türkiye'de proletaryanın komünist partisinin ilk defa Mustafa Suphi tarafından kurulduğunu, dolayısıyla M. Suphi önderliğindeki TKP'yi de inkar etmektedir. Zaten TDKP-İÖ, "Mustafa Suphi yoldaşın bu yoldaki girişimlerini anmalıyız" derken de, M. Suphi'nin TKP'yi kurmasını sadece "girişim" olarak gördüğünü açığa vurmakta ve kendini bir kere daha ele vermektedir.

Üçüncüsü: Ülkemizde Marksizm-Leninizmin kendisiyle başladığını ispatlamak için yeni bir cambazlık örneği vermektedir. Nitekim, "Şefik Hüsnü'nün Marksizmin revizyonu temelinde ortaya koyduğu sağ oportünist miras, elli yıldır Türkiye sol hareketini zehirlemiş ve onun gelişmesi önünde başlıca engeli teşkil etmiştir" derken bu niyetini açığa vurmakta ve THKO'yu bir çırpıda, Ş. Hüsnü'nün zehirlediği "sol hareket" içinden çekip çıkarmaktadır. Çünkü TDKP-İÖ'nün de savunduğu gibi, TKP-1921 yılında Ş. Hüsnü'nün eline geçmiştir. "Elli yıldır" dediğine göre (dikkat edilsin elli yıldan fazla denmiyor), bu 1971 yılına kadar böyle olmuştur demektir. 1971 yılında ise THKO kurulduğuna göre, Türkiye'de "sol hareket" artık Ş. Hüsnü'nün sağ oportünist mirasından "zehirlenmekten" kurtulmuş oluyor!

Görüldüğü gibi TDKP-İÖ, hem M. Suphi TKP'sini, hem onun doğrudan devamı olan TKP(M-L)'i inkar etmekte; hem de, sözde reddettiğini söylemesine rağmen, özünde kendi fokocu geçmişine sıkı sıkıya sarılmakta ve onu devam ettirmeye çalışmaktadır.

Bizim Türkiye Komünist Hareketi hakkındaki görüşlerimiz kısaca şunlardır.

Türkiye'de proletaryanın komünist partisi ilk defa 10 Eylül 1920'de Mustafa Suphi ve yoldaşları tarafından kurulmuştur. Böylece proletarya partisini kurma tarihi görevi yerine getirilmiştir. Fakat TKP, kuruluşundan kısa bir süre sonra, sınıfsal niteliğini doğru tespit edemediği Kemalistler tarafından ağır bir yenilgiye uğratılmıştır. Mustafa Suphi ve çoğu Merkez Komitesi üyesi ondört yoldaş, Kemalistler tarafından hunharca katledilmiştir.

Daha sonra TKP'nin önderliğini Şefik Hüsnü ele geçirmiştir. Ş. Hüsnü revizyonist bir çizgi sistemleştirerek TKP'ye hakim kılmış ve onu reformist, pasifist bir orta burjuva siyasi akıma dönüştürmüştür. Ş. Hüsnü önderliğindeki TKP, hemen hemen devrimin bütün meselelerinde yanlış ve hatalı görüşler savunmuştur. Hakim sınıfların 1950'lerden sonra giriştiği azgın saldırılar sonucu örgütsel olarak da çöktürülmüştür.

Bunlardan geriye kalan ve 27 Mayıs 1960 darbesi sonrasında çıkarılan aftan yararlanarak soluğu yurtdışında alan Yakup Demir ve birtakım unsurlar tarafından sözde bir “TKP Yurtdışı Bürosu” oluşturulmuş ve bunlar kendilerini daha sonra “TKP” ilan etmişlerdir. Yalnız bu “TKP”nin, ne Mustafa Suphi önderliğindeki gerçek TKP ile, ne de Ş. Hüsnü önderliğindeki reformist revizyonist bir orta burjuva siyasi akım olan TKP ile bir ilgisi vardır. Bu T’K’P, Rus sosyal emperyalizminin bilinçli uşağı, sahte ve ajan, sosyal-faşist bir partidir.

M. Suphi ve ondört yoldaşının katledilmesinden ve TKP’nin Ş. Hüsnü’nün önderliğine geçerek reformist revizyonist bir parti haline gelmesiyle, komünistlerin yerine getirmesi gereken tarihi görev, komünist partisinin yeniden kurulması görevidir. Bu şanlı görevi de uzun yıllardan sonra, 1972 yılı başlarında İbrahim Kaypakkaya ve diğer yoldaşlar yerine getirmişlerdir. Marksist-Leninist ilkeler temelinde proletaryanın komünist partisini yeniden kurmuşlardır. Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini ülkemizin somut pratiğine yaratıcı bir biçimde uygulayarak, ilk defa devrimimizin bir dizi temel meselesine berrak bir şekilde ışık tutmuşlardır. Pasifizme, reformizme, “sol” oportünizme, revizyonizme, modern revizyonizme ve her türden burjuva düşüncesine karşı verilen amansız bir ideolojik-politik mücadele ve yoğun bir sınıf mücadelesi içinde, ana hattıyla Marksist-Leninist bir ideolojik-politik-örgütsel çizgiyi sistemleştirmişlerdir. Böylece proletarya partisini yeniden kurma tarihi görevinin yerini, proletarya partisini adım adım (devrimimizin bugünkü aşamasında silahlı mücadele içinde) inşa etme tarihi görevi almıştır. O gün olduğu gibi bugün de, kendisine “Marksist-Leninist”, “proleter devrimci”, “sosyalist”, “komünist” vb. sıfatlar yakıştıran akımların hiç birisi ana hattıyla Marksist-Leninist bir çizgiye sahip olmamıştır. TKP(M-L)’in kurulmasından bu yana, dün olduğu gibi bugün de, işçi sınıfı davasına inanan herkesin görevi, her türden burjuva düşüncesine bayrak açarak tek tek ve kayıtsız şartsız TKP(M-L)’in saflarına iltihak ederek çelikten, yıkılmaz bir birlik oluşturmaktır. Aksi tavır içine girmek, her geçen gün devrime biraz daha fazla zarar vermektense başka hiçbir şeye hizmet etmez.

TDKP-İÖ işte bu gerçeği çarpıtmak, karartmak ve inkar etmek istiyor. Bunun için en akıl almaz tahrifatlara girişiyor.

TDKP-İÖ’nün, geçmişin değerlendirilmesiyle ilgili tahrifat kolleksiyonuna eklediği bir başka iddia da, “1960’lardan sonra ülke içinde ortaya çıkan sol akımların dayandığı temel, Şefik Hüsnü TKP’sinin siyasi ideolojik çizgisi” olduğu şeklindedir. Bu iddiaya ise, sözde Türkiye’de proletarya partisinin olmadığını kanıtlamak için başvuruyor!

TDKP-İÖ burada da bir tahrifat yapıyor ve TKP(M-L)’i de, bir çırpıda “Şefik Hüsnü TKP’sinin siyasi ideolojik çizgisine” dayalı olarak ortaya çıktığını iddia ettiği “sol akımlar” içine sıkıştırıyor!

Oysa böyle bir iddia tamamen sakat ve gerçek dışıdır. Çünkü ülkemizde Ş. Hüsnü TKP’sinin ve onun revizyonist çizgisinin gerçek yüzünü ilk defa ve doğru bir biçimde ortaya çıkaran TKP(M-L) olmuştur. Bu inkar edilemez bir gerçektir. Belgeler ortadadır. Gözleri tekke ruhuyla kararmış TDKP-İÖ şefleri dışında, gerçeklere saygısı olan herkes bunu rahatlıkla görebilir.

TDKP-İÖ’nün hayasızca “maceracılık” çamuru fırlattığı İbrahim Kaypakkaya’nın şu sözleri bile, böyle bir iddianın gülünçlüğünü sergilemeye yeterlidir.

“... TKP, M. Suphi yoldaşın önderliği altındayken Leninist bir partiydi. M. Suphi yoldaşın Kemalistler tarafından hunharca katledilmesinden sonra, partinin önderliği revizyonistlerin eline geçmiştir. Şefik Hüsnü, otuz yıllık önderliği boyunca, revizyonist bir çizgi izlemiştir. Şefik Hüsnü’nün önderliğindeki TKP, bir müddet, Türkiye’de devrimi “sosyalist devrim” olarak tesbit etmiş ve bunu da Kemalist iktidardan beklemiştir. Daha sonra “sosyalist devrim” şiarından vazgeçmiş, fakat bu kez de aynen Menşeviklerin mantığıyla, Kemalist iktidarın demokratik devrimin görevlerini tamamlamasını ve sosyalist devrim için yolu düzlemesini beklemeye koyulmuştur. TKP, köylülerin devrimci rolünü reddetmiştir. İşçi sınıfı önderliğinde, köylülere dayanarak demokratik halk devrimini başarmayı ve durmadan sosyalizme geçmeyi, yani Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisini reddetmiştir. Ülkemizin somut gerçeği ile Marksizm-Leninizmin evrensel teorisini birleştirememiştir.

İşçi-köylü ittifakı yerine, sürekli olarak burjuvaziyle ittifakı ön plana çıkarmıştır. Silahlı mücadele yolunu reddetmiştir. Kemalist iktidara kölece bir bağlılık göstermiştir. Refik Saydam hükümetini destekleyecek kadar Marksizm-Leninizmden uzaklaşmıştır. Kemalist iktidarın, bütün azınlık milliyetlere, özellikle Kürt milletine uyguladığı amansız milli baskıyı, hatta kitle katliamlarını tasvip etmiştir. Mustafa Suphi yoldaşın ölümünden sonraki otuz yıllık dönemde TKP, bir reform partisi olmaktan ileri

gidememiştir. Şefik Hüsnü'nün yazıları, Marksizm-Leninizmin alfabesi sayılacak en ilkel gerçekleri bile çığnemektedir.” (14)

Bu sözlerden sonra, şimdi biz TDKP-İÖ'nün tahrifatçı şeflerine soruyoruz; Siz TKP(M-L)'in, Şefik Hüsnü ve TKP'si hakkındaki tezlerinden kopye ederek piyasaya sürdüğünüz tezleri yeniden keşfettiğinizi mi sanıyorsunuz?! Eğer, Ş. Hüsnü'nün “siyasi ideolojik çizgisi”ni kimin temel aldığı ve almakta olduğunu görmek istiyorsanız, geçmişteki ve bugünkü revizyonist-Troçkist kırması tezlerinize, çizginize bakınız! Kemalizm dalkavukçuluğunuza, Türkiye’de meta üretimi temelinde kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu şeklindeki emperyalizmi şirin gösterme teorilerinize, köylülüğün devrimdeki rolünü küçümseyen, özünde ise reddeden anlayışınıza, toplu ayaklanma sevdanıza, “maceracılık” çılgınlıkları altında silahlı mücadeleyi, halk savaşını kuşa çevirip imkansızlaştıran küçük burjuva pasifist mantığınıza, CHP kuyrukçuluğu ve keskin “anayasa” savunuculuğunuza, vs. vs. bakınız! Orda, Şefik Hüsnü'nün “siyasi ideolojik” çizgisinin farklı biçimlerde sürdürülen özünü rahatlıkla görebilirsiniz!

Yine, TDKP-İÖ, “THKO, THKP-C, TKP/ML-TİKKO”nun “MDD hareketinden” çıktığını iddia ederek başka bir tahrifat daha yapıyor.

Burada, THKO ve THKP-C'nin MDD hareketi içinde ve ona “sol” bir tepki olarak doğdukları (MDD hareketiyle kastedilen ve bilinen esas olarak Mihri Belli'nin başını çektiği darbeci-cuntacı harekettir.—Yz'n.), onun darbeci anlayışını farklı biçimlerde devam ettirdikleri doğrudur. Adı geçen bu iki hareketin pratikleri ve savundukları görüşlere bakılırsa bu açıklıkla görülebilir.

TKP(M-L) ise, TDKP-İÖ'nün iddia ettiği gibi doğrudan “MDD hareketi” içinden değil, PDA hareketi saflarında şekillenerek doğdu.

TDKP-İÖ, partimizin varlığını inkar etmek ve tek “Marksist-Leninist” hareketin kendisi olduğunu kanıtlayabilmek için, gerçekleri çarpıtmaktan çekinmiyor ve olmadık cambazlıklara başvuruyor. Bütün maharetini ortaya koyuyor! Bu tür ince cambazlıkların geçmişteki baş mimarı, TİİKP kalpazanlarıydı. Fakat onların bu “maharetleri”, Marksist-Leninistlere sökmedi! Ve tek tek açığa çıkarılıp sergilendi. Fakat TDKP-İÖ bugün, TİİKP'i bu alanda da geride bırakıyor. Bu nedenle İbrahim Yoldaş'ın TİİKP şeflerine verdiği şu cevap, aynen TDKP-İÖ'nün “maharetli” şefleri içinde geçerlidir.

“Baylar! Kıvırtmacada, iki yüzlülükte, sahtekarlıkta parmak ısırtacak kadar ustasınız! Ama sizin bu ustalığınız proletarya saflarında on para etmez! Siz bu maharetinizi gidip burjuva ve toprak ağaları partilerinde gösterirseniz, emin olun onlar sizi hararetle bağrılarına basacaklardır. Kabiliyetlerinizi boşu boşuna harcamayın! Bir an evvel değerinizi taktir edecek olanların yanına koşun! Parlak başarılar, büyük zaferler sizi bekliyor.” (15)

Yine, TDKP-İÖ, geçmişin değerlendirmesinde, TKP(M-L)'nin “bölündüğünü” ileri sürerek başka bir tahrifat daha yapıyor.

TDKP-İÖ'ye göre, TKP(M-L) bölünmüş, onun içinden çıkan “TKP/ML Hareketi” “revizyonist-Troçkist çizgiyi aşma eğilimi” taşımış; fakat “kariyerist önderlerin” hakimiyetinin gerçekleşmesiyle, bu grubun da “Marksizm-Leninizm”le birleşmesi imkansızlaşmış!

TDKP-İÖ'nün diğer iddiaları gibi, TKP(M-L)'in “bölündüğü” şeklindeki iddiası da sakat ve gerçek dışıdır.

Çünkü, TKP(M-L) hiçbir zaman bölünmedi. TDKP-İÖ'nün daha düne kadar “proleter devrimci” ünvanını bahsettiği ve kendisine “TKP/M-L Hareketi” adını veren hizbin temsil ettiği çizgi, TKP(M-L)'in ideolojik-politik-örgütsel hattının reddi ve tasfiye edilmeye çalışılmasının temelinde yükselmiştir. Partimizin 12 Mart döneminde aldığı ağır yenilgiden yılmıyışa kapılan ve daha sonra bir komployla parti merkezini, Koordinasyon Komitesi'ni ele geçiren bir avuç dönek, buldukları mevki partiyi tasfiye etmenin bir aracı olarak kullandılar. Uzun bir suskunluktan (siz hazırlıktan deyin!) sonra, nihayet 1976 Nisanında yayınladıkları “uç sayfalık” bir yazıyla, açıkça partiyi tasfiyeye yöneldiler. TKP(M-L)'i “küçük burjuva maceracı” olarak değerlendirdiklerini ilan ettiler ve onun parti değil, “Marksist-Leninist olma yolunda bir hareket” olduğunu söylediler. Başta sosyo-ekonomik yapı olmak üzere, daha bir dizi konuda, TKP(M-L)'in görüşleriyle taban tabana zıt görüşleri ileri sürdüler. Yani açıkça TKP(M-L)'i tasfiyeye yöneldiler.

Fakat, Partimizin çeşitli bölge teşkilatları ve kademeleri cesaretle, bu sağcı akıma göğüs gererek, Parti tasfiyecisi küçük burjuva ‘KK’ hizbine karşı mücadele bayrağını açtılar. Sonunda TKP(M-L)'i tasfiye etmeye çalışan bu hizip (Proleter Birlik Hizbi) TKP(M-L)'den tasfiye edildi. Hatta TDKP-İÖ'nün kendisi

bile, eğer tükürdüğünü yalamadıysa, bu gerçeği, “TKP/ML Hareketi”yle arası bozulduğu dönem itiraf etmek zorunda kalmıştı!

Yine de, eğer TDKP-İÖ, onların ne olduğunu ve TKP(M-L) ile herhangi bir ilişkilerinin bulunup bulunmadığını gerçekten öğrenmek istiyorsa, bunun için TKP(M-L) ile “TKP/ML Hareketi”nin sadece örgütlenme, sosyo-ekonomik yapı ve devrimin yolu konusundaki tezlerini karşılaştırması yeterlidir. Esasen TDKP-İÖ şefleri bu gerçeği bilmeyecek kadar siyasi gelişmelerden habersiz değillerdir. Yaptıkları şey bilinçli bir tarzda gerçekleri tahrif etme, üzerini küllendirme, sahtekarlıktır. Çünkü TDKP-İÖ’nün varlık koşulları bunlara bağlıdır.

Ayrıca, “TKP/ML Hareketi”, TDKP-İÖ’nün iddia ettiği gibi, “revizyonist-Troçkist çizgiyi aşma eğilimi” taşımamış, tam tersine başından itibaren Marksizm-Leninizme düşmanlık temelinde böyle bir çizgiyi sistemleştirme eğilimi taşımış ve bu sonunda onu THKO, THKP-C/ML gibi küçük burjuva inkarcı kafadarlarının yanına götürmüştür. Eğer, “bu iki hareketin bir bütün olarak Marksizm-Leninizmle birleşmesi” imkansızlaşmıştır sözleriyle, THKP-C/ML ve TKP/ML Hareketi’nin THKO ile birleşmesi imkansızlaşmıştır denilmek isteniyorsa, bu tamamen doğrudur. Çünkü onlar da aynen THKO gibi kendi küçük burjuva tekkelerinin kapısına birer tabela asma hevesine düştüler (a6). THKO’nun “el çabukluğu marifet” deyip, biraz erken davranarak onları bir adım geride bırakması hiç bir şeyi değiştirmez!

TDKP-İÖ’nün, geçmişin değerlendirmesinde, ülkemizdeki komünist partisinin varlığını inkar etmek ve sözde tek “proleter devrimci hareket”in kendisi olduğunu ispatlayabilmek için başvurduğu ve üzerinde demagogik manevralara giriştiği en cüretkar iddiası ise, “THKO- THKP-C ve TKP/ML-TİKKO”nun aynı nitelikte olduğu ve “küçük burjuvazinin ihtilalci çizgisini temsil” ettikleridir. TDKP-İÖ’nün böyle bir iddiaya bugün de dört elle sarılması ve bunun için sözde çeşitli gerekçeler ileri sürmesi boşuna değildir!

Çünkü, TDKP-İÖ bizzat bu iddianın ardına sığınarak kendi varlığına “Marksizm-Leninizm” adına meşru bir zemin hazırlamaya çalışıyor! (a7)

TDKP-İÖ’nün bunun için ileri sürdüğü demagogik gerekçeleri bir yana bırakırsak, böyle bir iddiayı doğrulamak için, her şeyden önce THKO ve THKP-C ile TKP(M-L)’in izlediği ideolojik-politik-örgütsel çizginin esas olarak aynı olduğunu ispatlamak gerekir. Aksi takdirde söylenenler gerçekleri gizlemek için uydurulmuş adı birer iftiradan öteye geçmez!

Böyle iddia sahiplerine yine en iyi cevabı bizzat İbrahim Kaypakkaya’nın kendisi veriyor:

“Burjuva baylar, bizi Gueveracılık’la, fokoculukla, THKP-THKC, THKO takipçiliğiyle itham ediyorlar. Bunu ispatlamak için bizim örgütlenme planımız ile, onlarınki arasında bir benzerlik göstermeleri gereklidir. Eğer bunu yapamazlarsa, alçak iftiracılar olarak kalacaklardır ve suratlarına türkürmeye hakkımız olacaktır.” (16)

Bir farkla ki, TDKP-İÖ şefleri, TİİKP şeflerini bu konuda da bir adım geride bırakarak, Partimizi “THKO ve THKP-C” “takipçiliği” ile değil, onlarla aynı nitelikte olmakla suçluyorlar!

Bu nedenle TDKP-İÖ’nün iddiası üzerinde daha da genişçe durmak gerekir.

2. TDKP-İÖ, THKO’nun Geçmişte TKP(M-L) ile Aynı Nitelikte Olduğu İddiasını Sürdürüyor!
TDKP-İÖ’nün bugünkü “orijinalitesi”ni iyice anlamak ve kavramak için, geçmişini doğru bir şekilde değerlendirmek gerekir. Çünkü TDKP-İÖ revizyonizminin kökleri doğrudan doğruya geçmişine bağlıdır. Başka bir deyişle, TDKP-İÖ revizyonizmi, THKO’nun gösterdiği gelişmenin devamı ve doruk noktasıdır.

Öyle ya, bugün ülkemizin tek “proleter devrimci hareketi” olduğunu ve “komünist bir parti öncesi inşa örgütü”ne dönüştüğünü iddia eden TDKP-İÖ’nün dünü neydi?! Nasıl ortaya çıktı?! Neyin savunuculuğunu yaptı?! Nereden nereye geldi?!

Bunlar, yüreği devrime inanç, halka hizmet ateşiyle çarpan herkesin, dürüstlikle cevap araması gereken sorulardır. Ayrıca, “proleter devrimci”, “Marksist-Leninist”, “sosyalist” ve hatta “komünist” olma iddiasıyla ortaya çıkan böyle sahtekarların karşısına geçip bu soruları sormak ve bunlara tutarlı bir biçimde cevap istemek, her şeyden önce devrimci sorumluluğun gereğidir.

İşte bu nedenle ve bu sorumluluğun bilincinde olarak, biz de TDKP-İÖ’ye bu soruları soruyoruz. Ancak bugünkü “orijinalitesi” içinde, TDKP-İÖ’den bu sorulara dürüstçe cevap gelmesinin imkansızlığına inandığımız için, bu sorulara cevap olacak gerçekleri, kendi çabamızla gözler önüne seriyoruz.

TDKP-İÖ'nün doğrudan devamı olduğu THKO, 1970'lerin sonlarında ortaya çıkan ve fokoculuğun ülkemizdeki şampiyonluğunu yapan küçük-burjuva maceracı bir akımdı.

TDKP-İÖ'nün, bugün de "maceracılık", "Troçkizm", "köylü solculuğu" vb. iftiralarla karalamaya çalıştığı İbrahim Kaypakkaya, daha 1972'lerden, THKO'nun bu "orijinalitesi"ni doğru ve özlü bir biçimde tespit ediyor ve şunları söylüyordu:

"THKO, THKP-THKC, iki küçük-burjuva akımdır. Bunlar kitlelerin sınıfsal mücadelesinin yerine bir avuç öfkeli aydınının komploculuğunu geçirmek istedikleri için, ideolojileri her bakımdan, proletarya ideolojisine, Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine aykırı olduğu için komünist değillerdir." (17)

"... THKP-THKC ve THKO'nun bir bütün olarak ideolojileri ve politik çizgileri yanlıştır, sakattır. İktidar mücadelesinin yerini bizzat sözkonusu eylemlerin almış olması (aç İ.K.), bu eylemlerin mücadelenin bel kemiğini teşkil ediyor olması yanlıştır, sakattır." (18)

İşte Marksist-Leninistler, onlar hakkında bu tespitleri yaptıkları zaman, THKO oportünistleri, maceracılığın içinde kulaç atıyor, fokoculuğun teorisini yapıyor ve "devrimciler, barışçıl şartlar içinde mücadele metodlarını bırakınız" diye çağrılar yayınlıyorlardı! Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, TDKP-İÖ şefleri, şimdi kalkmış geçmişte yaptıklarını tek tek sayıyorlar, arkasından da bunları büyük bir pişkinlik ve ikiyüzlülikle Marksist-Leninistlere mal ediyorlar! Partimize "maceracılık" çamuru fırlatarak kendi geçmişlerine ortak etmek istiyorlar! Böylece kendilerini temize çıkarmaya çalışıyorlar!

THKP-C ve THKO'nun 1972'lerde, TKP(M-L) ile aynı nitelikte olup olmadığını anlamak için TKP(M-L) ile, THKO ve THKP-C'nin 1972'lerde, devrimin başlıca temel konularında savunduğu tezleri gösteren aşağıdaki tabloyu incelemekte yarar vardır.(*). TKP(M-L) ile THKO ve THKP-C arasında bir nitelik farkı olup olmadığı o zaman daha iyi anlaşılır.

İşte Partimizin 1972 yılında ortaya koyduğu ve bugün bütün gücüyle savunduğu başlıca tezlerin, küçük-burjuva maceracı bir çizgiyi savunan THKO ve THKP-C ile aşırı sağcı TDKP-İÖ'nün tezlerinin karşılaştırılması budur.

Şimdi gerçeğe saygısı olan herkese soruyoruz? THKO'nun ve THKP-C'nin geçmişte savunuculuğunu yaptığı tezlerle, TKP(M-L)'in savunduğu Marksist-Leninist tezler arasında en küçük bir benzerlik var mıdır? Dolayısıyla THKO ve THKP-C ile TKP(M-L), TDKP-İÖ'nün bugün de hala iddia etmeye devam ettiği gibi aynı nitelikte midir?

Tablodan da açıkça anlaşıldığı gibi TDKP-İÖ'nün, Partimizle THKO ve THKP-C gibi küçük burjuva akımların aynı nitelikte olduğu iddiası iflas etmeye mahkumdur. Var olan gerçekleri değişik şekillerde yorumlamak, onları tahrif etmek ve çarpıtmak, TDKP-İÖ gibi iddia sahiplerine geçici "başarı"lar kazandırsa bile, sonunda onları mutlaka çöküşe götürür.

Geçmişte de TİİKP hainleri, bütünü "maharet" ve "hokkabazlık"ları ile, Partimizle diğer küçük burjuva akımlar arasında akrabalık kurmaya çalışmışlardı. Fakat bu çabaları çok kısa zaman içinde iflas etti. Daha sonra, Partimiz saflarında ortaya çıkan "KK" hizbi de, Partimizle THKO ve THKP-C/ML arasında bir nitelik farkı olmadığını iddia etmeye başladı. Fakat onun bu tasfiyeci-inkarcı iddiası da iflas etmekle kalmadı, onu sonunda tükürdüğünü yutmak zorunda bıraktı. "KK" tekrar "komünist geçmiş"ten vs. dem vurmaya başladı.

Bu nedenle Partimizle THKO ve THKP-C'nin aynı nitelikte olduğu şeklindeki iddiası TDKP-İÖ'yü eninde sonunda tükürdüğünü yalamaya mahkum edecek ve onu kaçınılmaz olarak iflasa sürükleyecektir.

3. TDKP-İÖ, THKO'nun 1975'lerde Nitelik Değiştirip Değiştirmediği Sorusunu Cevaplandıramıyor! THKO 1975'lerde nitelik değiştirdi mi, değiştirmede mi?

TDKP-İÖ'nün bu soruya verdiği cevaplar çelişki ve muğlaklıklarla doludur!

"THKO, bugünkü ML hattının temel çizgilerini ortaya koyduğu 1975 yılından itibaren ML bir örgüt haline gelmiş, 1975'ten bugüne bu hattı geliştirip olgunlaştırmıştır. İdeolojik ve siyasi inşaa tamamlanmış, program ortaya konmuştur. Şimdi artık Türkiye Devrimci Komünist Partisi'ni kurmak tarihi bir görev olarak THKO'nun, bizim omuzlarımıza yüklenmiş bulunuyor." (19)

"Örgütümüz, 1975 yılında ... yürütülen geniş bir tartışma kampanyasının sonucunda revizyonist-Troçkist tezlerin etkisi altında şekillenmiş eski küçük burjuva devrimci siyasi çizgisini, çalışma ve

örgütlenme anlayışını esas olarak terk etti. O, buna bağlı olarak Türkiye proletaryasının devrimci komünist partisinin kurulmasını günümüzün acil görevi olarak tespit etti ve bu görevi gerçekleştirmede ilk kavranacak halka olarak Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğinin daha iyi kavranması, onun Türkiye'nin somut gerçekleriyle birleştirilmesi ve elli yıllık revizyonizmin eleştirisi temelinde Parti'nin programına temel teşkil edecek bir ideolojik siyasi hattın ortaya çıkarılması görevini belirledi.

Bugün bu görevi esas olarak başarmış ve devrimci proletarya hareketinin yakın ve uzak hedeflerini açık olarak belirleyen bir platform oluşturmuş bulunuyoruz.” (20)

“... Dün revizyonizm ve Troçkizmle malül devrimci-demokrat bir örgüttük. Bugün doğru bir siyasi hatta sahip ML bir örgütüz.” (21)

“Örgütümüz 1975 yılında bir özeleştirisi ile eski ideolojik-siyasi ve örgütsel çizgisini terk edip ML'e yöneldiğinde...” (22)

“Örgütümüz ve GMK, geçmiş ‘sol’ çizgisini terk ederken ML'i kavramakta daha bir hayli geri ve tecrübesizdi. Bu durumu gözönüne alarak O, uluslararası ML hareketin genel çizgisini kendisine esas almayı ve bu çizgiyi kavrayarak onu süreç içinde ülkenin somut gerçeğiyle kaynaştırmayı kararlaştırdı.” (23)

“Bugüne kadar örgütsel inşa ve çalışma tarzının düzeltilmesi esas olarak atılan bu ilk adımlarla sınırlı kaldığı için ML bir örgütsel çizgi inşa edemedik ve çalışma tarzımızı düzeltmedik.” (24)

“Çünkü ML bir örgütsel çizgi ve yapının inşa edilmesi, çalışma tarzının düzeltilmesi, doğrudan doğruya ideolojik-siyasi çizginin inşasına bağlıdır.” (25)

Alıntılar daha da çoğaltılabilir. Fakat bu kadarı bile TDKP-İÖ'nün 75 değerlendirmesiyle ilgili çelişkilerini sergilemeye yeterlidir.

Birincisi; TDKP-İÖ, THKO'nun 1975'lerde, yürütülen geniş bir tartışma kampanyasıyla “eski küçük burjuva devrimci çizgisini, çalışma ve örgütlenme anlayışını esas olarak terk etti”ğini ve nitelik değiştirerek “1975 yılından itibaren ML bir örgüt haline” geldiğini iddia ediyor. “1975 yılından itibaren” deyip THKO'nun ne zaman esas olarak “ML bir örgüt haline” geldiği konusunu muğlak bırakmakla birlikte, eski çizgisini “esas olarak” terk ettiğini kesin olarak söylüyor.

İkincisi; TDKP-İÖ, “dün revizyonizm ve Troçkizmle malül devrimci-demokrat bir örgüttük”, “örgütümüz 1975 yılında bir özeleştirisi ile ... ML'e yöneldiğinde”, “bugüne kadar ... ML bir örgütsel çizgiyi inşa edemedik ve çalışma tarzımızı düzeltmedik”; ve “örgütümüz ... uluslararası ML hareketin genel çizgisini kendisine esas almayı ve bu çizgiyi kavrayarak onu süreç içinde ülkenin somut gerçeğiyle kaynaştırmayı kararlaştırdı” diyerek, THKO'nun 1975'lerde nitelik değiştirip “ML bir örgüt haline” gelmediğini iddia ediyor. THKO'nun 1975'lerde “uluslararası ML hareketin genel çizgisini kendine esas almayı ve bu çizgiyi kavrayarak”, “süreç içinde ülkenin somut gerçeğiyle kaynaştırma” kararı aldığını söylüyor. Bu görevi 1975'lerde esas olarak yerine getirip getirmediğini belirtmiyor, “süreç içinde” deyip geçiştiriyor. Oysa, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini kavrayıp bunu ülkenin somut pratiğiyle ana hattıyla Marksist-Leninist bir çizgi temelinde birleştirmemiş bir harekete Marksist-Leninist denemeyeceği herkesin kabul edebileceği bir gerçektir.

Üçüncüsü; TDKP-İÖ, “ML'in evrensel gerçeğinin daha iyi kavranması, onun Türkiye'nin somut gerçekleriyle birleştirilmesi ve elli yıllık revizyonizmin eleştirisi temelinde Parti'nin programına temel teşkil edecek bir ideolojik siyasi hattın ortaya çıkarılması görevini”, “bugün” “esas olarak başardı”ğını, “devrimci proletarya hareketinin yakın ve uzak hedeflerini açık olarak belirleyen bir platform” oluşturduğunu söyleyerek, THKO'nun 1975'lerde değil bugün nitelik değiştirip “ML bir örgüt haline” geldiğini iddia ediyor.

Dördüncüsü; TDKP-İÖ, THKO'nun “revizyonist-Troçkist tezlerin etkisi altında şekillenmiş eski küçük burjuva devrimci siyasi çizgisi”ni terk ettiği 1975'lerden; “devrimci proletarya hareketinin yakın ve uzak hedeflerini açık olarak belirleyen bir platform oluştur”duğunu iddia ettiği bugüne kadar geçen süre içinde izlediği siyasi çizgisinin adını koymuyor. THKO'nun 1975'lerden bu yana izlediği siyasi çizgisinin adını koymuyor. THKO'nun 1975'lerden bu yana izlediği yılan eğrisi siyasi çizgisine bir ad bulamamanın sıkıntısını çekiyor.

Bütün bunlar TDKP-İÖ'nün, bugün de geçmişinin Marksist-Leninist temelde bir muhasebesini yapmak istemediğini, bu konudaki samimiyetsiz tavrını sürdürmeye devam ettiğini açıkça göstermektedir.

THKO, 1975’lerde nitelik değiştirdi mi, değiştirmedi mi?

TDKP-İÖ’nün cevaplandıramadığı, daha doğrusu cevaplandırmak istemediği bu sorunun en kısa cevabı: Hayır, THKO 1975’lerde de nitelik değil, sadece kılık değiştirdi. (a 17)

THKO’nun, 1975’lerde “sol” geçmişini samimi bir şekilde ve Marksist-Leninist tarzda aşabilmesi için köklü bir özeleştiri temelinde yapması gereken en doğru hareket; kendi kk burjuva tekkesini dağıtmak, kayıtsız şartsız ve tek tek TKP(M-L)’in saflarına iltihak etmektir.

Ama THKO, 1975’lerde de bu tek doğru ve şerefli yolu tutmadı. Marksizm-Leninizme ve Marksist-Leninist Harekete düşmanlık temelinde kendi grubunu ayakta tutma ve yaşatma yoluna gitti. Böylece kendi sınıfsal niteliğine uygun bir yola girdi.

Kitlelerden kopuk “nc savaş” anlayışıyla “sol” oportünist bir siyasi çizgi temelinde silahlı mücadeleye girişen THKO, 12 Mart açık faşizmi döneminde hakim sınıflardan ağır bir yenilgi aldı. Bu yenilginin yarattığı yılmılık ile pasifize olan THKO yenilgi sonrası dönemde hızla sağa kaydı. 1975 tarihi THKO’nun sözde bir özeleştiri temelinde eski “sol” oportünist siyasi çizgisini esas olarak terk edip, anahattıyla sağ oportünist bir siyasi çizgiyi savunmaya başladığı tarihtir. Fakat THKO 1975’lerde kesinlikle kk burjuva sınıfsal niteliğini ve kk burjuva dünya görüşünü değiştirmedir. Aynı sınıfsal özünü ve dünya görüşünü bugüne dek sürdürdü ve bugün de sürdürüyor.

THKO’nun 1975’lerden bu yana yaptığı, “kendimizi Marksist-Leninist tarzda aşıyoruz” yaftası altında kendi kk burjuva sağ oportünist siyasi hattı üzerinde çeşitli manevralara girişmek ve süreç içinde yüzü iyice açığa çıkan tezlerini törpülemek ve üzerini Marksizm-Leninizmle cilalamaktan öteye geçmedi. Teşhir oldukça ve yüzü açığa çıktıkça, gerilemek, Marksist-Leninistlerin ateş hattından çekilmek, yeni mevzilere girmek zorunda kaldı. Tabanını ve kitleleri aldatmak için Marksizm-Leninizm zerine daha çok laf etmek, Marksist-Leninist hareketin bir çok konudaki görüşlerine el atmak ve özünü boşaltıp kendi revizyonist tezlerine kılıf yapmak çabasına girdi. Fakat bugüne kadar THKO’nun siyasi çizgisine damgasını vuran eklektizm ve devşirmecilikten başka birşey değildi. Öyle bir siyasi çizgi ki içinde ne ararsanız bulursunuz! Marksizm-Leninizmden reformizme, ekonomizme, revizyonizme, Trokizme vs.ye kadar... Kısacası THKO’nun kk burjuva dükkanında her maldan vardı ve THKO yeri geldiğinde her maldan da piyasaya sürüyordu. İşin ilginç yanı, 1975’lerden bu yana sözde “bütünlüklü bir siyasi çizgi”ye kavuşmak için yılanın deri değiştirmesi gibi durmadan görüş değiştiren THKO, tüm bunlara rağmen yine de “proleter devrimci” ünvanını kimseye kaptırmadı. Gelişim sürecinde kendi içinde bütünlüklü revizyonist çizgiyi sistemleştirmeyi başardığı ve TDKP-İÖ revizyonizmi biçimini aldığı bugün de, bu tavrını aynı pişkinlikle sürdürmeye devam ediyor.

THKO’nun 1975’lerden bugüne kadar gösterdiği bu gelişmeyi daha iyi görmek için, THKO’nun bu dönem içinde savunduğu siyasi tezlere kısaca bakmakta yarar vardır:

- THKO, 1975’lerde ve ondan sonraki dönem içinde hiç bir zaman geçmişini tutarlı bir biçimde değerlendirmemiş, sürekli yalpalamış ve birbiriyle çelişkili görüşler savunmuştur. (Bakınız, a5)
- Devrimin anahtar sorunu olan sosyo-ekonomik yapı konusunda tutarlı bir tespit yapamamış, bu konuda da sürekli yalpalamıştır. Önceleri, lkemizin “geri kapitalist bir ülke” olduğunu savunmuş, daha sonra sözde “yarı-sömürge, yarı-feodal” tespitini kabul etmiş, ancak ülkemizde meta üretimi temelinde kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu şeklindeki emperyalizmi şirin gösteren revizyonist-Troçkist anlayışını srdrmuştur.

Örneğin, Yoldaş Sayı 4’te sosyo-ekonomik yapıyla ilgili olarak şunlar söyleniyordu:

“Türkiye, ABD hegemonyası Sovyet Sosyal Emperyalizminin yayılmacılığının olduğu geri bir ülkedir.” (sf. 18)

Yine, “Türkiye’de ML Parti Meselesi zerine” adlı broşürde ise şöyle deniliyordu:

“Emperyalizmin sömürü ve tahakkümü altında bulunan çarpık güdümlü bir kapitalizmin hakim üretim biçimi olduğu ülkemizde...” (sf. 58)

- Tutarlı bir sınıf tahlili yapmamış ve devrimin dostlarını düşmanlarını açıklıkla tespit etmemiştir. Örneğin emperyalizmin ülkemizdeki önemli dayanaklarından biri olan komprador burjuvaziyi, uzun

süre “işbirlikçi teknelci burjuvazi” olarak tanımlamış, ancak emperyalizmin ülkemizdeki esas toplumsal dayanağı olan feodal güçlerin rolünü küçümseme anlayışını sürdürmüştür.

- Önümüzdeki devrim aşamasını “Ulusal Demokratik Halk Devrimi” olarak tespit etmiş, ancak devrimin yolu konusunda açık bir görüş ortaya koyamamış, bir yandan “halk savaşı” stratejisini savunur görünmüş, diğer yandan ise “toplu ayaklanma” stratejisine uygun bir politika izlemiş, “genel grev” çağrılarını yapmaktan geri kalmamıştır.
- Devrimin üç silahından birisi ve en önemlisi olan proletarya partisi konusunda da çelişkili ve tutarsız görüşler ileri sürmüştür. Önceleri THKO’nun 1971’lerde parti meselesini esas olarak doğru ortaya koyduğunu savunmuş; eski THKO’nun bu konudaki sakat anlayışını devam ettirmiştir. Daha sonra “Marksizm-Leninizm” yöneldiğini söylediği grupların proletarya partisini inşa edeceğini savunmaya başlamıştır. Fakat THKO’nun sözde proletarya partisini inşa vs. adına ileri sürdüğü görüşler, hep ülkemizdeki proletarya partisinin varlığını reddetme temelinde olmuştur. Bu konudaki gerçekleri hep çarpıtmış; idealizmin ve subjektivizmin batağında yüzmüştür.
- Uzun süre, faşizmin hakim sınıfların iktidar biçimi olduğunu reddetmiş, “tırmanan faşizm” revizyonist teorisinin şampiyonluğunu yapmıştır. Daha sonra faşizmin hakim sınıfların iktidar biçimi olduğunu savunmaya başlamış; fakat toprak ağalarını faşizmin içinden çıkararak, faşizmi sırf “komprador teknelci burjuvazi” ile sınırlayarak, hakim sınıfların bir kesimini faşist görmeme tavrını sürdürerek ve faşizmin Demokratik Halk Devrimi dışındaki yollarla da yıkılabileceğini ileri sürerek bu meseleyi de çarpıtmıştır.

Örneğin, bu konuda bugün üzerini titizlikle örtmeye çalıştığı “tırmanan faşizm” üzerine Yoldaş Sayı 4’te şöyle saçmalıklar ileri sürülüyordu:

“Ülkemizdeki en kudurgan gericilerin esas eğilimi yükselen halk hareketini faşist bir diktatörlükle bastırmak yönündedir.” (sf.45)

“Hakim sınıfların en Amerikancı, en asalak, en gerici kesimleri çıkarı faşist bir diktatörlükte görüyor.” (sf. 49)

- Çelişmeler, özellikle de başçelişme başdüşman konularında tutarsız görüşler savunmuştur. Başçelişmeyi “yerli gericilikle halk arasında” tespit ederek, bu aşamada devrimci mücadelede kavranacak esas halkanın, feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki başçelişmeyi çözme yönünde gelişecek olan toprak devrimi mücadelesi olduğunu reddetmiştir.
- Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının esas olarak Batı Avrupa’daki emperyalist devletler, özellikle de Batı Alman emperyalizminin uşağı kesimlerinin temsilcisi olan CHP’nin kuyrukçuluğunu yapmış; Onu önceleri “reformist burjuvazi”nin partisi, daha sonra ise “reformist burjuvazinin sağ kesiminin temsilcisi” olarak göstermiş, CHP’ye karşı mücadeleyi reformizme karşı mücadele ile sınırlamıştır. (Bakınız, a19)
- “Maceracılık” çılgınlıkları altında, ülkemizde esas mücadele biçiminin silahlı mücadele olduğunu reddetmiş; bu konuda da kendiliğindenci, pasifist, kitle kuyrukçusu bir siyaset izlemiştir.
- Sözde eski Kemalizm tahlillerinin hatalı olduğunu söylemesine rağmen, özünde aynı Kemalizm hayranlığını, Kemalistleri “milli burjuvazinin sağ kanadının” temsilcileri olduğunu savunarak sürdürmüştür.

Örneğin “Türkiye’de ML Parti Meselesi” broşüründe şunlar söyleniyordu:

“Kemalist burjuvazinin iyice palazlanan kesimi kurtuluş savaşı öncesi komprador kalıntıları ile bütünleşerek emperyalist burjuvazi ile uzlaşmasını işbirliğine kadar geliştirdi. (abç) Artık emperyalizm ve emperyalizmin güdümünde kapitalist ilişkiler ve işbirlikçi teknelci burjuvazi Türkiye toplumunda hakim yön durumuna geldi. Yarı-sömürgeleşme bir sıçrama yaparak ve burjuvazinin millici yönünü ikinci plana iterek hızlanmaya başladı. Artık emperyalizm tayin edici duruma gelmişti.” (sf. 16)

- THKO, ‘75’lerden sonra, dünya tahlili konusunda da birbiriyle çelişen, tutarsız görüşler savunmuş, uzun süre “üç dünya teorisi”nin TİİKP’den sonra en keskin çığırkanlığını yapmış; daha düne kadar “Ne Amerika, Ne Rusya” sloganını dilinden düşürmemiştir.

- Velhasıl ne kadar anti-Marksist-Leninist tez varsa THKO onlara dört elle sarılmış yüzüne Marksist-Leninist cila sürerek yaşatmaya çalışmış, bunlar iflas edince yeni yeni anti-Marksist-Leninist tezler keşfetmekten geri kalmamış, bu kez de onları Marksizm-Leninizm cilası altında piyasaya sürmüştür.

Bütün bu gerçeklerin açıkça gösterdiği gibi, THKO 1975'lerden bu yana da hiçbir zaman sınıfsal niteliğini değiştirmemiş, aynı küçük burjuva sınıfsal niteliğini sürdürmüş ve fakat değişen şartlara uygun olarak sık sık kılık değiştirmekten de geri kalmamıştır. Yani, THKO'nun sevdiği bir deyimle, "özet ifadesi" minare yerinde kalmış, değişen yalnızca kılıflar olmuştur!

İşte TDKP-İÖ, THKO'nun '75'lerden itibaren gösterdiği bu gelişmeyi açıklayamamanın sıkıntısını çekiyor. Bunda da tamamen haklıdır. Çünkü TDKP-İÖ'nün kendisi, aynı THKO'nun silüetinden başka bir şey değildir. Onu reddetmesi demek, TDKP-İÖ'nün kendi ölüm fermanını kendi eliyle onaylaması demektir.

4. TDKP-İÖ, "Proleter Devrimcilerin Birliği" Safsatasını Aklayarak Kendisini Temize Çıkarmaya Çalışıyor! TDKP-İÖ'nün yakın geçmişini değerlendirmesinde, üzerinde çeşitli demagojik manevralara giriştiği bir konu da, "Proleter Devrimcilerin Birliği" (PDB) meselesidir. TDKP-İÖ şimdi bütün gücüyle "PDB" safsatasını aklayarak kendisini temize çıkarmak için çırpınıyor. Ama bunu yapmaya çalışırken bile gırtlığına kadar oportünizme batmaktan kurtulamıyor.

Bilindiği gibi, bir "PDB" safsatası daha düne kadar ortalığı kasıp kavuruyordu. Bu slogan özellikle THKO, THKP-C/ML ve TKP/ML Hareketi tarafından uzun süre kitleleri ve tabanlarını aldatmanın ve küçük burjuva tekkelerini ayakta tutup yaşatmanın bir aracı olarak kullanıldı.

"Proletarya partisini inşa" adı altında yıldızlanarak piyasaya sürülen bu safsatanın altında yatan gerçek, ağız birliği edilerek ülkemizdeki proletarya partisinin varlığının inkara çalışılmasından başka bir şey değildi. Nitekim her üç hareketin bugüne kadar gösterdiği gelişme ve bugünkü durumları bunu açıkça kanıtlamaktadır.

Nedir "PDB" şiarının altında yatan sahtekarlık? Bu safsatayı kim ve niçin piyasaya sürdü? "PDB" safsatası neden çöktü?

Bu sorular açıklıkla cevaplandırıldığı zaman, TDKP-İÖ'nün neden bu mesele üzerinde titizlikle durduğu ve "PDB" safsatasını aklamaya çalıştığı daha kolaylıkla görülebilir.

"PDB" şiarı ilk defa 1976 ortalarına doğru TİİKP kalpazanları tarafından piyasaya sürüldü. Bu nedenle "PDB" şiarının "mucidi" olma şerefi onlara aittir! THKO ve iki kafadarı tarafından yapılan ise, TİİKP'nin "titrek bir kopyası" olmanın ötesine geçememiştir.

Bu üç hareket pasifist, teslimiyetçi küçük-burjuva sağ oportünist bir çizgi sistemleştirerek "maceracılığa" karşı çıkma adı altında, TİİKP'nin 12 Mart sonrasında yükselttiği "maceracılık" korosuna ortak oldular. TİİKP, içine düştüğü tecrit çemberini kırmak ve varolan devrimci dağınlıktan yararlanarak yeniden güç toplamak için, bunu "olumlu bir gelişme" olarak değerlendirmekte ve ortalığa atılmakta gecikmedi. Çünkü bu TİİKP için bulunmaz bir fırsattı ve TİİKP bu fırsatı ganimet bildi.

Bu yeni acemi dostlarına birer "proleter devrimci" madalyası verip, sırtlarını sıvazlayarak ve gururlarını okşayarak "PDB" adı altında masa başına oturdu.

Ancak TİİKP bu acemi dostlarına elense çekmek isteyince, post kavgası da iyice kızıştı ve "PDB" safsatasının içine su kaçtı! TİİKP için eski dostları "üçlü oportünist blok", "proleter devrimci" dostlar içinse TİİKP "sınıf işbirlikçisi" olmakta gecikmedi.

Aslında "PDB" şiarı, "sosyalist kurultay" şiarının, yeni şartlarda ve daha ince kılıflar altında yeniden piyasaya sürülmesinden başka birşey değildi.

Bilindiği gibi TİİKP hainleri, 12 Mart muhtırasından hemen sonra, sıkıyönetimden iki hafta önce bir "sosyalist kurultay" çorbası hazırlayarak sığağı sığağına piyasaya sürmüşlerdi. "Her derdin devası" olarak görülen "sosyalist kurultay"la sözde, proletarya hareketinin örgütlenme sorunu çözülecek; bütün "proleter devrimciler" birleştirilerek devrimci hareket dağınlığından kurtarılacaktı! Ülke çapında örgütlenme sağlanacak, "halk savaşı"nın önşartları yaratılacaktı!

Marksist-Leninistler başından itibaren “sosyalist kurultay” safsatasına karşı çıktılar. Bunun “boş bir hayal” olduğunu söylediler. Gerçek revizyonist özünü açığa çıkardılar.

Çünkü, “... Devrimci kadroları doğru bir çizgi etrafında birleştirmek ve revizyonizmi tecrit etmek, sosyalist kurultay gibi bir tartışma toplantısında sağlanamazdı... Ancak Marksist-Leninist temeller üzerinde kurulmuş sağlam bir çekirdeğin yönettiği devrimci bir pratik ve bu pratikle birarada yürütülen ideolojik mücadele devrimci kadroları toparlayabilir, revizyonizmi tecrit edebilirdi. Ve bu da bir anda değil, nisbeten uzun bir mücadele sürecinde mümkün olurdu.” (aç.İK) (26)

Nitekim, TİİKP’in “sosyalist kurultay” kararından iki hafta sonra gelen sıkıyönetim bu safsatayı “çöp tenekesine fırlatıp attı”. Böylece, Marksist-Leninistlerin ta başından itibaren söyledikleri gibi “boş bir hayal” oldu.

İşte “PDB” safsatası, TİİKP’nin “hayal olan” “Sosyalist Kurultay” anlayışının, 1976’larda değişik bir kılıf altında piyasaya sürülmüş şekliydi. Bir farkla ki, süttten ağzı yanan TİİKP, bu sefer yoğurdu üfleyerek yemek istedi. Yeni bir “sosyalist kurultay” çağrısı yapma cesaretini gösteremedi. “Proleter devrimcilerin birliğinin” ancak “proleter devrimci” gruplar arasında, “proleter devrimci birliğe temel olacak teori, program ve siyasetler üzerinde” ideolojik mücadele temelinde tartışılarak, “her yerde proleter devrimcilerin eylem birliği için” çalışılarak sağlanabileceği gibi ince kılıflara dayandırarak “PDB” safsatası ile ortaya çıktı. Bu seferki asıl amacı ise, tıpkı “üçlü blok” gibi kendisine “proleter devrimci”lik payesi kazandırmak ve özellikle Partimizin inkarına bir zemin hazırlamaktı.

Yalnız bu kez de TİİKP’nin evdeki hesabı çarşıya uymadı! Yüzü çok çabuk açığa çıktı. Çok geçmeden “PDB” şiarını terk etmek zorunda kaldı. Zaten “proleter devrimci hareketi” kendisinin temsil ettiğini vb. savunmaya başladı.

TİİKP’den sonra, başta THKO olmak üzere, THKP-C/ML ve TKP/ML Hareketi, “PDB” şiarını eskisinden daha da keskin bir biçimde savunmaya devam ettiler. Birbirlerinin “proleter devrimcilik”lerini ve TİİKP’nin sınıf işbirlikçiliğini onayladıktan sonra, “proletarya partisini inşa” adı altında ilkesiz bir “blok” oluşturmaya giriştiler. Böylece daha bir süre “PDB” safsatasıyla tabanlarını oyaladılar. Hatta o kadar ileri gittiler ki, proletarya partisinin “eylem birlikleriyle” inşa edileceğini iddia edecek kadar gülünçleştirdiler.

Fakat çok geçmeden “üçlü blok”un ilkesiz “blok” denemesi de başarısızlıkla sonuçlandı. Daha önce TİİKP’nin yaptığı gibi, bu sefer de bu üç kafadarın her birisi diğerlerine ağız dolusu küfürler savurarak “proleter devrimci hareketi” yalnız kendisinin oluşturduğunu, “proletarya partisini inşa görevini” tek başına yerine getireceğini vs. savunmaya başladı. Nitekim çok geçmeden THKO, TDKP-İÖ safsatasını piyasaya sürmekte gecikmedi. Böylece, proletarya partisini “inşa örgütü” adı altında, tabanını ve kitleleri aldatmak için yeni bir manevra daha yaptı. THKP-C/ML ve TKP/ML Hareketi ise tabanlarını ve kitleleri “PDB” safsatasıyla aldatmanın cezasını şimdilik parçalamakla ödediler.

İşte TDKP-İÖ, TİİKP yadigarı bu “PDB” safsatasının ipliği iyice pazara çıkmış olmasına rağmen, hala bu konudaki haklılığını kanıtlayabilmek ve geçmişini temize çıkarabilmek için binbir dereden su getiriyor. Geçmiş tahrif etmeye ve gerçekleri çarpıtmaya çalışıyor.

“THKO Konferans Belgeleri”nde bu konuda şunlar söylenmektedir:

“THKO devrimcilerin birliği için samimiyetle ve açıklıkla mücadele ederken diğer iki hareketin (THKP-C/ML ve TKP/ML-TİKKO Hareketi) tavırları hiçbir dönemde açık ve samimi olmadı. 1975 Ağustos’unda THKO tarafından, geçmişlerini gözden geçirmeye ve özeleştiriye davet edilen her iki hareket bugüne kadar köklü bir özeleştiriye kaçındı. Doğal olarak küçük burjuva ideolojisinin etkisinden ve revizyonizmden kurtulamadı, tersine yaşattı.” (27)

“Özeleştiri ve Marksizm-Leninizme yönelme süreci olarak isimlendirebileceğimiz bu dönemde her üç hareket içindeki devrimcilerin görevinin devrimci potansiyeli Marksizm-Leninizme kazanmak olduğu tespit ediliyordu. Revizyonizm ve oportünizmle araya kesin sınırlar çizilmeden, genel hatlarıyla da olsa Marksist-Leninist platform belirlenmeden örgütsel birliğe yönelmek yanlış olurdu.” (28)

“... Bu gruplar (THKP-C/ML Hareketi’nin kalıntıları ve “TKP/ML Hareketi’nin hizipleri) bugün örgütümüze ve onun Marksist-Leninist çizgisine düşmanlık temelinde ayakta durmaya çalışan, kitlelerden tecrit olmuş küçük burjuva tekkeler durumundadır.” (29)

“Biz bu gruplar içinde bugün de varolduğunu kabul ettiğimiz Marksist-Leninist potansiyeli heba etmeyecek ve bu gruplar içinde bulunan devrimcilerle yine birleşeceğiz.” (30)

“Bugün devrimcilerin birliği demek, uluslararası komünist hareket ile birlik, M-L program ve siyasetlerde birlik ve TDKP-İÖ saflarında birlik demektir.” (31)

Görüldüğü gibi, TDKP-İÖ'nün “Proleter Devrimcilerin Birliği”ni değerlendirmesi konusundaki görüşleri de çelişki ve tutarsızlıklarla doludur.

- a) TDKP-İÖ, şimdi, sözde “devrimcilerin birliği” sloganını kullanarak, “THKO devrimcilerin birliği için samimiyetle ve açıklıkla mücadele ederken diğer iki hareketin (...) tavırları hiç bir dönemde açık ve samimi olmadı” vb. gibi sözlerle belirtmek istediği gibi, daha önce “proleter devrimci” olarak gördüğü THKP-C/ML ve TKP/ML Hareketi'nin “devrimci”; yalnız kendisinin “proleter devrimci” olduğunu bu grupların zaten hiçbir zaman “küçük burjuva ideolojisinin etkisinden ve revizyonizmden” kurtulmadığını iddia ediyor.
 - b) Buna bağlı olarak TDKP-İÖ, “PDB” şiarının yerine şimdi de sinsice “Devrimcilerin Birliği” şiarını geçirmeye çalışıyor. Üstelik 1975'lerde de “devrimcilerin birliği” şiarını ileri sürdüğünü iddia ediyor. Böylece, onları başından beri proleter devrimci görmediğini yaymaya çalışıyor.
 - c) TDKP-İÖ burada “devrimci” ve “proleter devrimci” kavramlarını kasıtlı olarak birbirine karıştırıyor ve bu kavramlar arasındaki çok önemli nitelik farkını bir çırpıda siliyor.
 - d) TDKP-İÖ bunu sinsice Marksist-Leninist proletarya partisi öğretisini tahrif etmek için kullanıyor. Çünkü proletarya partisi “devrimci”lerin birliğinin değil, “proleter devrimcilerin birliği”nin ifadesidir. Bilindiği gibi ülkemizde proletaryadan başka küçük burjuvazi ve orta burjuvazinin sol kanadı da devrimcidir. Fakat onlar proleter devrimci değil, küçük burjuva ve burjuva devrimcileridir. Eğer proletarya partisi içinde “devrimcilerin birliği”nin sağlanacağı iddia edilirse, bu Marksist-Leninistlerle her türden oportünistleri aynı kefeye doldurmak anlamına gelir. Fakat TDKP-İÖ'nün gerçek niyeti Marksist-Leninist proletarya partisini oluşturmak değil, Marksist-Leninist proletarya partisi öğretisini tahrif etmek ve ülkemizdeki proletarya partisinin varlığını inkar etmek olduğu için Marksist-Leninist ilkeleri keyfince çiğnemekte bir sakınca görmemektedir.
 - e) TDKP-İÖ, “revizyonist-Troçkist çizgiyi aşma eğilimi taşıyan” bu iki grubun, “küçük burjuva kariyerist” önderlerin hakimiyetine geçtiği için “Marksizm-Leninizm”le birleşmelerinin imkansızlaştığını iddia ediyor. Peki nasıl olmuştur bu hareketlerde “küçük burjuva kariyerist önderlerin” hakimiyeti?! Bu gruplar önceleri bu önderlerin hakimiyeti altında değil miydi? Önderlerin hakim olmasıyla bu grupların çizgisi mi değişti? THKO onlara “proleter devrimci” payesi verdiği zaman onlar hangi çizgiyi savunuyorlardı? vs. vs.
- İşte bu sorulara THKO'nun vereceği cevabı yoktur.
- f) TDKP-İÖ revizyonistleri, “bu gruplar içindeki” “Marksist-Leninist potansiyeli heba etmeyeceğiz!”, “bu gruplar içinde bulunan devrimcilerle yine birleşeceğiz” diyerek onlara yeşil ışık yakıyorlar ve kendi tekkeleri altında olmak şartıyla “birleşeceklerini” ilan ediyorlar. Böylece, proletarya partisini bir hizipler konfederasyonu olarak gören eski anlayışlarını, daha sinsi bir kılıfla hala sürdürdüklerini açığa vuruyorlar.

Bütün bunlar, TDKP-İÖ'nün “PDB” konusundaki tutarsızlıklarını ve sahtekarlıklarını açıkça göstermektedir.

Üzerinde yıllardan beri bunca fırtınalar koparılan “birlik” konusundaki Marksist-Leninist görüşlerimiz kısaca şunlardır.

Leninist birlik sorununun iki yönü vardır. Birlik sorununun birinci ve asıl yönünü, ortak Marksist-Leninist eylem temelinde ve doğru ideolojik-siyasi çizgi önderliğinde Marksist-Leninistlerin birliğinin sağlanması oluşturur ve bu, örgütsel birliği içerir. Yani proleter devrimcilerin birliği, ya da Marksist-Leninistlerin birliği, proletarya partisinin inşası sorunundan başka bir şey değildir. Ancak bu, TDKP-İÖ ve eski kafadarlarının iddia ettiklerinin tersine, partinin kuruluşundan önce ve bu kuruluşu hizmet edecek bir inşa değil, kurulmuş olan partinin yukarıdan aşağıya doğru ve mücadele içinde inşasıdır.

Leninist birlik sorununun ikinci yönü ise, “işçi sınıfının birliği”nin sağlanmasıdır. Lenin, sınıf bilinçli proleterlerin önderlik ettiği işçi sınıfı kitleleri arasında gerçek birliğin, gerçek koşullardan ortaya çıkan siyasi kampanyalar temelinde sağlanacağını belirtiyor.

Birlik sorunu işçi sınıfına özgüdür; işçi sınıfının ve onun öncülerinin birliğinin sağlanması sorunudur. Bu anlamda birlik, stratejik bir sorundur ve taktik bir sorun olan eylem birliği ile asla karıştırılmamalıdır. İşte TDKP-İÖ gibi “Proleter Devrimcilerin Birliği” çığırkanları, tam da bu noktada devrimci mücadeleye zarar vermiş ve bu iki kavramı da muğlaklaştırarak bir ve aynı şey haline getirmişlerdir.

“Eylem Birliği” işçi sınıfının birliğinin sağlanması ve halkın mücadelesine önderlik etmesi sorununa bağlı olarak ortaya çıkar. İşçi sınıfı içinde çalışan veya onu etki altında tutan halk saflarındaki çeşitli siyasetler ve örgütler arasında siyasi kampanyaların yürütülebilmesi için gerçekleştirilir. İşçi sınıfının birliği stratejik bir sorun, bu yolda kullanılacak eylem birlikleri ise taktik bir sorundur. Kavranması gereken önemli nokta bu taktik eylem birliklerinin, proletarya partisinin inşası demek olan “proleter devrimcilerin birliği”ne doğrudan değil, dolaylı olarak hizmet ettiğiidir.

TDKP-İÖ, işte bu Leninist birlik sorununu akıl almaz bir biçimde tahrif edip içinden çıkılmaz hale getirmektedir.

III. BÖLÜM

FOKOCULUĞUN SON DURAĞI: TDKP-İÖ REVİZYONİZMİ! (a18)

TDKP-İÖ'nün bugünkü en şaşalı iddiası, sözde kendi içinde “bütünlüklü” bir çizgiye kavuşmuş olduğu şeklindedir. TDKP-İÖ sözde “yepyeni ve çürütülemez” bir çizgiye kavuşmuş olmanın sevincini her fırsatta açığa vurmaktan pek hoşlanıyor! “THKO Konferans Belgeleri”nde en çok rastlanan şu tür yaldızlı cümlelerdir.

“...THKO, ML'e ve uluslararası komünist hareketin genel çizgisine sıkıca sarıldı. Partiye temel teşkil edecek, işçi sınıfı ve emekçi halkı kurtuluşa götürecektir ML programı ve siyasi çizgiyi ortaya koydu, devrimin hedeflerini, düşmanlarımızı dostlarımızı tespit etti, yolunu belirledi.” (32)

“... ML programın ve siyasi çizginin ortaya konmasıyla birlikte partinin objektif ve subjektif şartları mevcuttur.” (33)

“... Modern revizyonizme, “Üç Dünyacı” revizyonizme, küçük burjuva maceracılığına ve reformizme karşı mücadele içinde ülkemizin somut şartlarına uygun, proletaryanın bağımsız ML siyasi çizgisini inşa ettik.” (34)

“O (THKO—Yz'n.), devrimci mücadeledeki kararlı tutumu sayesinde, bir süreç içinde, devrimi gerçekleştirmede kullanılacak en büyük silah olan ML'i benimsedi, kavradı ve bu silahı kullanmada oldukça ustalaştı.” (35)

“... ML teori örgütümüzün elinde her alanda kullandığı ve ilelebet kullanacağı vazgeçilmez bir silah haline gelmiştir.” (36) vs. vs.

Bu alıntılarda da açıkça görüldüğü gibi, TDKP-İÖ, kendi inkarcı, tahrifatçı, revizyonist yüzünü, bilinen klasik yöntemiyle bu tür içi boş yaldızlı sözlerin ardına gizleyerek gözlerden kaçırmak isityor. Fakat bunu yaparken bile kendini ele vermekten kurtulamıyor.

Çünkü varolan gerçekler, bu keskin iddiaların aksine TDKP-İÖ'nün, Marksizm-Leninizme değil ama revizyonizme sıkı sıkıya sarıldığını, “Marksizm-Leninizm” silahını “kullanmada” değil, revizyonizm silahını kullanmada ustalaşmaya çalıştığını ve bu konudaki eski cehaletine rağmen nispeten ustalaşmayı başardığını göstermektedir. Diğer bütün söylenenler işte bu gerçeği gizlemenin kılıfından başka bir şey değildir!

Şimdi TDKP-İÖ'nün “yepyeni ve çürütülemez” çizgisinin ne olduğunu ve kimlerden ödünç alınan tezlerle oluşturulduğunu incelemeye geçebiliriz.

1. TDKP-İÖ Revizyonistleri, Acil Talepleri Savunma Adı Altında Reformizmi Savunuyorlar!
TDKP-İÖ, geçmişten beri alttan alta savunuculuğunu yaptığı reformizmin, bugün açıkça ve daha da sistemli bir biçimde savunuculuğunu yapıyor. Kötü bir kopyacılığını yaptığı TİİKP'i, bu konuda da bir hayli geride bırakıyor.

Bilindiği gibi TİİKP, geçmişte “acil talepleri savunma” adı altında reformizmin savunuculuğunu şöyle yapıyordu:

“Hareketimiz, emperyalizmin gerilemesi, halkın demokratik haklar kazanması ve yaşam şartlarının düzeltilmesi yönündeki bütün acil talep ve ihtiyaçları savunarak...”

TDKP-İÖ ise aynı anlayışı daha da açık bir şekilde şöyle savunuyor:

“Faşizme karşı devrim için mücadele, halk yığınlarının emperyalizme, komprador tekelci kapitalizme ve feodalizme yönelen günlük mücadelelerinin ve acil taleplerinin savunulmasından ayrılamaz. Unutulmamalıdır ki, kitlelerin acil talepleri konusunda faşistler, revizyonistler, reformistler demagoji yapar; ama, bir tek komünistler bu talepleri gerçekten ve tutarlı olarak savunabilir. Gerek faşistlerin, gerekse reformist ve revizyonistlerin demagojilerini boşa çıkarmanın ve geniş yığınları faşist-feodal diktatörlüğe karşı mücadelede birleştirmenin yolu her şart altında kitlelerin günlük, acil talepleri uğruna kararlı bir mücadele yürüterek, bunları faşist diktatörlüğe karşı yöneltmekten geçer.” (37)

Bu paragraf içinde doğru olana ve TDKP-İÖ’nün kendi reformizmine kılıf yaptığı sadece ikinci cümledir. “Kitlelerin acil talepleri konusunda faşistler, revizyonistler, reformistler”in demagoji yaptığı (tıpkı TDKP-İÖ’nün reformist demagojisi gibi); ama yalnızca komünistlerin “bu talepleri” “gerçekten ve tutarlı olarak” savundukları tamamen doğru ve su götürmez bir gerçektir.

Aynı paragrafın birinci ve üçüncü cümleleri ise TDKP-İÖ’nün reformizminin ve ekonomizminin resmi belgesidir.

Birinci cümle ilk bakışta doğru gibi görünüyor. Fakat TDKP-İÖ, usta bir ayak oyunuyla, “faşizme karşı devrim için mücadele”yi, bir çırpıda “halk yığınlarının... günlük mücadelelerinin ve acil taleplerinin savunulması”na bağlıyor. Yani siyasi mücadeleyi, ekonomik ve demokratik mücadeleye tabi kılıyor. Tam bir ekonomist mantık! Doğru olanı, tam tersine, “halk yığınlarının ... acil taleplerinin savunulması”nı, “faşizme karşı devrim için mücade”leye bağlamaktır.

Üçüncü cümlede ise açıkça görüldüğü gibi, TDKP-İÖ, TİİKP’e taş çatlatırcasına, “her şart altında günlük, acil talepleri” savunmakla kalmıyor, üstelik “geniş yığınları faşist feodal diktatörlüğe karşı mücadelede birleştirmenin yolu”nun da bundan geçtiğini söyleyerek, reformizmin batağına gırtlığına kadar gömülüyor.

Yarın birgün halkın mücadelesi hızla geliştiği ve yüksek boyutlara vardığı zaman, hakim sınıflar halkın bu mücadelesini bastırmak için ufak tefek tavizler verme yoluna giderlerse, veya toprak devriminin hızla geliştiği şartlarda kısmi bir toprak reformuna başvurulursa, TDKP-İÖ bunlara destek olacak ve “her şart altında günlük, acil talepleri savunma” adına kitlelerin karşısına geçip, onlara “acil talep masalları” anlatacak! Yani güfteleri 19. yüzyılda Rusya’da yazılmış olan ekonomizm türküsünü okuyacak!

Bu anlayış açıktır ki, insanı TİİKP revizyonistleri gibi, faşist Erim hükümetlerine “reform programları” sunmaya kadar götürür!

Aslında TDKP-İÖ’nün reformizmi, TİİKP reformizminin “titrek bir kopyası”ndan başka bir şey değildir. Gerçektende bugün başta TDKP-İÖ olarak üzere kendilerine “Marksist-Leninist”, “proleter devrimci” vb. sıfatlar takan tüm oportünistler, Marksizm-Leninizm karşısında köşeye sıkıştıkları zaman hep bu TİİKP cephaneliğine başvurmuşlardır, başvurumaktadırlar. Bütün bunların şimdiye kadar yaptıkları, TİİKP’in bu konuda ve devrimin diğer bir dizi konusundaki revizyonist tezlerine el atmak ve onları cilalayarak yeniden piyasaya sürmekten öteye geçmemiştir. TDKP-İÖ revizyonizmi bu örnekler içinde özel bir yere sahiptir. Bu nedenle İbrahim yoldaşımızın TİİKP revizyonistlerine verdiği cevap, başından beri TİİKP’in bir çok temel konudaki reformist, revizyonist tezlerine el atan ve TİİKP’ten sonra ülkemizdeki en keskin reformizm savunucusu kesilen TDKP-İÖ’nün de maskesini düşürmekte; onu Marksizm-Leninizm karşısında çirliçiplak bırakmaktadır.

“Marksist-Leninistler, “acil talepleri genel politik taleplerimize ve kitleler içindeki devrimci ajitasyonumuza sıkı sıkıya bağlamak” şartıyla ve “devrimci sloganların yerine kısmi talepleri asla ön plana çıkarmamak” şartıyla, savunur ve desteklerler. (aç. İ.K.)

Birinci olarak, ‘acil talepler’ genel politik taleplerimize ve devrimci ajitasyonumuza aykırı düşmemelidir. Yani kitleler, daha ileri hedefler için mücadele ederken, onlar “kısmi düzeltmeler” uğruna geriye itilmemelidir.

İkinci olarak da, acil talepler için mücadele daima tali kalmalıdır, devrimci sloganların yerine bunlar geçmemelidir. Reformistlerle, devrimcileri birbirinden ayıran kıstaslar bunlardır. Bu ilkelere uygun düşmek şartıyla, komünistler, “genel olarak halkın ve özel olarak işçi sınıfının şartlarını iyi hale getirmeye yarayan talepleri” elbette savunurlar ve desteklerler.

Revizyonist reformist hainlerin yaptığı gibi her şart altında değil!” (38)

Daha da önemlisi TDKP-İÖ, “geniş yığınları faşist-feodal diktatörlüğe karşı mücadelede birleştirmenin yolu”nun, “her şart altında kitlelerin günlük, acil talepleri uğruna kararlı bir mücadele yürüterek bunları faşist diktatörlüğe karşı yöneltmekten” geçtiğini söylüyor ki, bu daha da sakat ve tehlikeli bir anlayıştır. Özünde, devrimi imkansız kılmak demektir. Çünkü, bu devrimin ekonomik ve demokratik mücadeleyle gerçekleştirilebileceğini savunmak anlamına gelir.

Oysa, geniş halk yığınlarını proletaryanın ve onun Marksist-Leninist partisinin önderliğinde ortak düşmanları olan emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı mücadeleye seferber etmenin yolu ekonomik ve demokratik mücadeleden değil, toprak devrimi temeline dayalı, kırlardan şehirlere doğru gelişerek ve iktidarın parça parça alınmasını sağlayacak uzun süreli halk savaşından geçer. Ekonomik ve demokratik mücadele işte bu mücadeleye tabi olmalı ve ona hizmet etmelidir.

Bunun tersini savunmak reformizmin savunuculuğunu yapmak demektir! TDKP-İÖ’nün de yaptığı işte budur. Bu TDKP-İÖ’nün, reformist çizgisinin ve sistemli olarak savunuculuğunu yapmaya başladığı toplu ayaklanma stratejisinin bir parçası, aynı zamanda, faşizmin demokratik halk devrimi dışındaki yollardan da, örneğin milli burjuvazinin (küçük burjuvazi dahil) önderliğinde bir ulusal kurtuluş savaşı süreci içinde, ya da gelişen bir halk hareketi (milli burjuvazinin halkla uzlaşan “sol” kesiminin önderliğinde olsa bile) ve devrimci bir kabarış sonucu yıkılabileceği şeklindeki sakat anlayışının doğal sonucudur.

2. TDKP-İÖ Revizyonistleri, Bir Toplu Ayaklanma Sevdasıyla Yanıp Tutuşuyorlar!

Devrimin yolu meselesi, devrimin en önemli meselelerinden biridir. Bir ülkede devrimin zaferinin sağlanması, devrimin izleyeceği yola sıkı sıkıya bağlıdır. Eğer o ülkenin sosyo-ekonomik yapısına uygun doğru bir yol izlenmezse, devrimin zaferi imkansız hale gelir.

TDKP-İÖ, bir çok konuda olduğu gibi, devrimin yolu konusunda da bugüne kadar tutarlı bir tavır takınmamıştır. Fakat küçük burjuva sınıfsal niteliğine uygun kolaycı devrim anlayışını bugüne kadar asla terk etmemiş ve bunun doğal sonucu olan maceracı özünü her fırsatta açığa vurmuştur. Geçmişte ‘sol’ oportünist siyasi çizgisine uygun olarak savunduğu fokocu “öncü savaş” teorilerinin, daha sonra sistemleştirdiği sağ oportünist çizgisine uygun olarak yaptığı “genel grev” çağrılarının altında yatan hep TDKP-İÖ’nün kolaycı devrim anlayışı ve bunun doğal sonucu maceracılık olmuştur. Sözde savunur gördüğü “halk savaşı” teorisi ise, TDKP-İÖ’nün maceracılığının ince bir kılıfı olmaktan öteye gitmemiştir.

Fakat TDKP-İÖ, “THKO Konferans Belgeleri”nde, şimdiye kadar sözde savunur görüldüğü “halk savaşı” anlayışını da açıkça terk ediyor ve bütün tatlı düşlerini bir toplu ayaklanma üzerine kuruyor. Artık “halk savaşı” üzerine tek söz etmiyor ve devrimin bütün meselelerini toplu ayaklanma anlayışına uygun olarak ele alıyor. Siyasi çizgisini bu temel üzerine inşa ediyor. Örgütlenme planını buna göre çiziyor.

Aslında TDKP-İÖ başından beri hep bu anlayışta olmuştur. Başından beri hep barışçıl mücadeleyi esas almış, bir toplu ayaklanmaya göre örgütlenmiştir. THKO’nun menşevik örgütsel yapısı ve legalizmi işte bu anlayışın doğal sonucudur. Şimdi TDKP-İÖ, bir yanda “legalleştik” vb. türünden kaynaksız sözde “özeleştirilerle” geçmişini temize çıkarmak için bazı mazeretler ileri sürerken; diğer yandan bu anlayışını daha da açığa vurmaktan geri kalmıyor. Tıpkı geçmişte TİİKP’in, İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki Marksist-Leninist kanadın kendisine yönelttiği eleştirileri sözde kabul eder görünmek zorunda kalması gibi, şimdi de TDKP-İÖ, kendinden ayrılan bazı grupların ve tabanında yükselen eleştirileri sözde kabul etmek zorunda kalmış görünmektedir. Ancak bu tavrıyla bile kaş yapayım derken göz çıkartmaktadır.

“THKO Konferans Belgeleri”nde, örgütlenme konusunda söylenen şu ilginç sözler, TDKP-İÖ’nün bu anlayışını açıkça göstermektedir.

“... Çevremizi değişik alanlarda içinde bulunulan şartlara işlevlerine göre ve yerine getirebileceği görevlere göre, gizlilik dereceleri farklı gruplar halinde örgütlemeliyiz. Şimdiye kadar genelleşen legal ve kendilendiginci örgütlenme oldu. Çevre örgütlenmesi illegal hücreler etrafında gerçekleştirilmelidir. Örgütümüzün gençliği ve yetersiz örgütlenmesi dikkate alındığında, çevremizin bulunduğu bir çok sektörde

hücrelerimizin olmadığı açıktır. Buralarda çevremiz tek tek örgüt üyelerine bağlı olarak gruplar halinde örgütlenmelidir.” (39)

TDKP-İÖ'nün maceracılığı işte burada kendini açıkça ele veriyor. Partimize çokça “maceracılık”, “Troçkizm” vb. çamurlar fırlatan TDKP-İÖ'nün kendisi, maceracılığın ve Troçkizmin batağında yüzüyor!

Çevre örgütlenmesi şeklindeki örgütlenme, işçi sınıfının devrimin öncü ve temel gücü, köylülüğün ise devrimin yedek gücü olduğu ve silahlı bir genel ayaklanma stratejisinin izlendiği emperyalist-kapitalist ülkelerde (örneğin Rusya gibi), geçerli olan bir örgütlenme şeklidir.

Oysa bizim ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, çevre örgütlenmesi şeklindeki bir örgütlenme politikası ve bir toplu ayaklanma stratejisi izlenemez. Bu özünde devrimi imkansız kılmaktan başka bir şey değildir.

Bizim ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde temel örgütlenme biçimi askeri örgütlenmedir. Örgütlenmede hücre örgütlenmesi temelinde parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir. Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır. Çünkü bizim ülkemiz gibi ülkelerde devrim, başından itibaren silahlı karşı-devrimle karşı karşıyadır. Bu nedenle silahlı mücadele esas mücadele biçimidir. İzlenmesi gereken devrim stratejisi ise, silahlı bir genel ayaklanma değil, iktidarın kirlardan şehirlere doğru, uzun süreli halk savaşı yoluyla kızıl siyasi iktidarlar yaratılarak parça parça alınması stratejisidir. Bu Çin, Vietnam, Kamboçya vb. ülke devrimleriyle de doğruluğu kanıtlanmış, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için tek geçerli devrim stratejisidir. Aksi bir stratejinin izlenmesi halkı felakete götürür ve devrimin zaferini imkansızlaştırır. Üstelik bu durum, bizim irademizden bağımsız ve ülkemizin objektif şartlarının gerekli kıldığı bir durumdur.

“Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğinin”, “Türkiye'nin somut gerçekleriyle birleştirilmesi”nden vs. çokça bahsetmekten pek hoşlanan TDKP-İÖ revizyonistleri işte tüm bu gerçekleri çarpıtıyorlar. Kolaycı devrim anlayışlarının sonucu, zor ve çetin bir mücadeleyi gerektiren bu tek doğru yolu reddediyorlar ve bir genel ayaklanmanın savunuculuğunu yaparak bu konuda da maceracılığın ve Troçkizmin batağına gömülüyorlar.

3. TDKP-İÖ Revizyonistleri, Proletarya Partisi Konusundaki Troçkist ve Menşevik Anlayışlarını Sürdürüyorlar!

TDKP-İÖ yıllardan beri üzerinde yoğun demagojik yaygaralar kopardığı “Proletarya Partisi”nden ne anladığını, “THKO Konferans Belgeleri”nde açıkça ortaya koyuyor.

Birincisi; TDKP-İÖ, proletarya partisini bir hizipler konfederasyonu olarak görme Troçkist anlayışını sürdürüyor:

“Biz bu gruplar içinde bugün de varolduğunu kabul ettiğimiz Marksist-Leninist potansiyeli heba etmeyecek ve bu gruplar içinde bulunan devrimcilerle yine birleşeceğiz.” (Bkz. Dipnot 30)

Görüldüğü gibi TDKP-İÖ, “bu gruplar” dediği THKP-C/ML ve TKP/ML Hareketi içinde bulunan “devrimcilerle yine birleşeceği”ni söylüyor. “Marksist-Leninist potansiyel” sözünü ise bu Troçkist anlayışını gizlemek için bir kılıf olarak kullanıyor.

“Birleşmek”, bir grubun, grup yapısını muhafaza ederek, bir başka hareketle birleşmesi, yani anlaşması anlamına gelir. Oysa gerçek bir proletarya partisi hiçbir zaman başka bir grupla birleşmez ve saflarında hiziplere, değişik platformlara sahip gruplara asla izin vermez. Çünkü parti, hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan bir irade birliğidir.

Bu konuda proletarya partisinin tanıdığı tek ilke vardır: Tek tek ve kayıtsız şartsız iltihak! Aksini düşünmek, proletarya partisini bir hizipler konfederasyonu olarak görmek demektir. Bilindiği gibi TDKP-İÖ bu anlayışını geçmişte daha da geniş tabanlı düşünmüş, THKP-C/ML, TKP/ML Hareketi ile ve ondan önce TİİKP ile de birleşmeye çalışmıştı. Şimdi bu konudaki görüşlerini biraz törpülemişe benziyor.

İkincisi; TDKP-İÖ bu aynı Troçkist anlayışını, “bugün devrimcilerin birliği demek ... TDKP-İÖ saflarında birlik demektir” diyerek, TDKP-İÖ'nün bir hizipler konfederasyonu olduğunu açıkça ilan ediyor. Gerçek bir proletarya partisinin devrimcilerin değil, “proleter devrimcilerin”, yani Marksist-Leninistlerin birliği olduğunu daha önce de vurgulamıştık.

Üçüncüsü; TDKP-İÖ Menşevik bir “proletarya partisi”ni savunmaktadır. Şimdiye kadar menşevizmin batağında yüzdüğünü TDKP-İÖ'nün kendisi bile itiraf etmek zorunda kalmıştır.

“... Bugüne kadar ... ML bir örgütsel çizgi inşa edemedik ve çalışma tarzımızı düzeltmedik.”

“... Çevremiz örgütlü bir güce dönüştürülemedi ve genellikle örgütsüz ve şekilsiz bir yığın oluşturdu.”

“... Çevreyle hemen sadece legal bağlar kuruldu. Çevremizi örgütlerken legal kitle örgütleri kuruyormuş gibi davrandık. Örneğin çevremizi dernekçilik anlayışıyla örgütlemeye çalıştık. ... örgütümüz geniş ölçüde legale çıktı.” (Bkz. Dipnot 11-12)

Görüldüğü gibi TDKP-İÖ çevresinin “örgütsüz ve şekilsiz bir yığın” oluşturduğunu, çevresini örgütlemeye çalışırken “legal kitle örgütleri kuruyormuş gibi” davrandığını; çevresini “dernekçilik anlayışıyla örgütlemeye çalıştığı”ni ve bu yüzden kendisinin de geniş ölçüde legale çıktığını itiraf etmek zorunda kalıyor! Ancak, bu örgütsel durumun adını koymaktan titizlikle kaçınıyor! Masum pozlara bürünerek meseleyi geçiştirmeye çalışıyor!

Oysa bu menşevizmin ta kendisidir ve TDKP-İÖ'nün legalizmin batağına gömülmesi bunun en doğal sonucudur. Bunun kökeni ise, TDKP-İÖ'nün proletarya partisi konusundaki menşevik ve Troçkist anlayışında ve küçük burjuva sınıfsal özünde yatmaktadır.

Ayrıca TDKP-İÖ, gırtlığına kadar idealizme batarak hala dünyaya tepetaklak bakmaya devam ediyor: “Marksist-Leninist bir örgütsel çizginin inşasını” ve “çalışma tarzının düzeltilmesi”ni, ideolojik-siyasi çizginin inşasının tamamlanmasına bağlı olarak ele alıyor ve diyor ki:

“Devrimci Komünist Partisi'nin kurulması ve inşa edilmesinin acil görevimiz olduğu günümüz koşullarında, M-L ideolojik-siyasi çizgi teorik temelleriyle birlikte yaratıldığından, bütün görevlerimiz içinde kavranacak halka, M-L örgütsel çizginin inşa edilmesi ve bu çizgi doğrultusunda bir örgütsel yapının inşasına başlanması, çalışma tarzının düzeltilmesi ve M-L kadroların yaratılmasıdır.” (40)

“... siyasi-ideolojik çizgimizin inşasının esas olarak kısa bir süre önce tamamlanmış bulunması ... yakın çevremizin yanısıra kadrolarımızın sistemli bir eğitime tabi tutulmasının önemini arttıran faktörlerdir.” (41)

Öyle bir Marksist-Leninist ideolojik-siyasi çizgi düşünün ki Marksist-Leninist kadrolar olmadan yaratılmış bulunsun! Öyle bir Marksist-Leninist örgütsel çizgi düşünün ki, ancak ideolojik-siyasi inşanın tamamlanmasından sonra ele alınsın! Bütün bunlar, TDKP-İÖ'nün göz boyamak için ve tamamen sahtekarca piyasaya sürdüğü, Marksizm-Leninizmle hiçbir ilgisi olmayan tezlerdir.

Toplumsal pratiğin ve çeşitli ülke devrimlerinin gösterdiği gerçek, tam da TDKP-İÖ'nün idealist anlayışının tersidir. Genellikle görülen, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini kavramış ve bunu ülke pratiğine geçirmeye kararlı, örgütsel birliği sağlamış olan Marksist-Leninistlerin, süreç içindeki ideolojik-siyasi-örgütsel çizgilerini inşa etmeleridir. ÇKP, SBKP, AEP, VİP, vb. partilerde hep böyle olmuştur. Örneğin Mao Zedung'un Çin Devrimi ve ÇKP hakkında söylediği şu sözler bu bakımdan gerçekten öğreticidir:

“Demokratik devrim mücadelesi sırasında, sadece, önce zaferi, sonra yenilgiyi, tekrar zaferi, tekrar yenilgiyi tecrübe ettikten ve ikisini kıyasladıktan sonradır ki, bu objektif Çin dünyasını anlayabildim. Japonya'ya karşı Direnme Savaşının şafağında ve bu savaş sırasında “Çin'in Devrimci Savaşının Stratejik Sorunları”, “Uzun Süreli Savaş Üzerine”, “Yeni Demokrasi Üzerine”, ‘Komünisti Sunarken’ gibi birkaç makale yazdım ve Merkez Komitesi için siyaset ve strateji üzerine bazı dökümanlar tasarladım. Bütün bunlar devrimci tücrübeyi özetlemeye hizmet etti. Bu makaleler ve dökümanlar yalnız o zaman yazılabilirdi, önce değil. Çünkü, bu büyük fırtınaların içinden geçmeden ve iki zaferimizi iki yenilgimizle kıyaslama imkanına kavuşmadan, henüz yeterli tecrübem yoktu ve henüz Çin devriminin kanunlarını tamamıyla kavrayamıyordum.” (42)

TDKP-İÖ'nün kibirli teorisyenleri, ideolojik-siyasi çizgilerini inşa ettiklerini iddia ededursunlar, Mao Zedung, ÇKP'nin kuruluşundan 20 yıl kadar sonra Çin devriminin kanunlarını tam anlamıyla kavramaya başladığını söylüyordu! TDKP-İÖ'nün sahtekarca ileri sürdüğü bu iddia, menşevik örgütsel anlayışını gizleme çabasından başka bir şey değildir.

Dördüncüsü; TDKP-İÖ, “proleter devrimcilerin birliği” şiarı altında sürdürdüğü kaba anlayışlarını biraz törpülemiş olmakla birlikte, proletarya partisinin inşa aşamasını hala partinin kuruluş öncesi bir aşama olarak ele alıyor. Üstelik bunu yalnızca “ideolojik-siyasi çizginin inşası” anlamında değil (bunu zaten artık tamamladığını iddia ediyor!) aynı zamanda “örgütsel inşa” olarak da kavıyor; ya da daha doğrusu öyle göstermeye çalışıyor. TDKP Kuruluş Kongresi için saptanan iki görevden birisi olarak da şu ileri sürülüyor:

“Gerici bir biçimde sürdürülmeye çalışılan grup yapılarını aşip, bütün devrimcilerle birleşerek Türkiye Devrimci Komünist Partisi 1. Kuruluş Kongresinde bütün devrimcilerin temsil edilmesinin sağlanması.” (43)

Ne demektir, TDKP 1. Kuruluş Kongresinde “bütün devrimcilerin temsil edilmesinin sağlanması”? Bu “Proleter devrimcilerin Birliği” şiarının yeni bir kılıkla piyasaya sürülmesidir. “PDB”den yegane farkı, TDKP’nin, birliğin kendi tekkesi etrafında gerçekleşeceğini artık açık açık söylemesidir. Bütün devrimcilerin temsil edilebilmesi için bütün devrimcilerle örgütsel birliğin sağlanmış olması gerekir; yani TDKP-İÖ Kuruluş Kongresini toplayabilmek için “bütün devrimciler” dediği THKP-C/ML ve TKP/ML Hareketi’nin tabanıyla da birleşebilmeyi de şart görmektedir.

Gerçekte ise, proletarya partisinin inşası, yani Marksist-Leninistlerin birliğinin sağlanması, ancak proletarya partisi kurulduktan sonra, örgütsel birlik temelinde yürütülecek Marksist-Leninist eylemler sayesinde ve Marksist-Leninistlerin tek tek, kayıtsız-şartsız partiye iltihaklarıyla olur. TDKP-İÖ süslü demagojisinin altından, “bütünlüklü çizgisinin” menşevik görünümünü gizleyememekte, her cümlesinde yeni yeni açıklar vermektedir.

Kısacası, TDKP-İÖ, ülkemizde proletarya partisinin uzun süreli halk savaşı içinde, esas olarak illegal çalışma temelinde adım adım inşa edileceği gerçeğini inkar etmekte; proletaryanın çelikten disiplinli bir öncü müfrezesini değil, menşevik bir hizipler konfederasyonunu hayal ettiğini her vesile ile ortaya koymaktadır.

TDKP-İÖ’nün ağzından düşürmediği “proletarya partisi” adı, bu hizipler konfederasyonu için hazırlanmış bir kılıftan başka birşey değildir!

4.TDKP-İÖ Revizyonistleri, Devrimin Başlıca Üç Silahından Biri Olan Halk Ordusunun Kuruluşunu;

“İlerde Şartların Olgunlaştığı Zaman”a Bırakıyorlar!

Bizim ülkemiz gibi yarı sömürge, yarı-feodal ülkelerde, devrimin başlıca üç silahı vardır; Proletaryanın Marksist-Leninist Partisi, bu partinin önderliğindeki bir halk ordusu, yine bu partinin önderliğinde, bütün devrimci sınıf ve tabakalardan oluşan halkın devrimci birleşik cephesi.

TDKP-İÖ, başından beri Partimizin varlığını inkar ederek ve gerçekleri çarpıtarak, özünde devrimin işte bu başlıca üç silahının gelişmesi önüne barikatlar kurmaya çalıştı. Bu çabalarını bugün de sürdürmeye devam ediyor.

TDKP-İÖ, sözde devrimin bu başlıca üç silahını ve onların taşıdığı büyük önemi inkar etmiyor ve kabul eder görünüyor. Hatta bu silahları kendisinin inşa edeceğini ileri sürüyor. Fakat bu perde altında, proletarya partisi, halk ordusu ve halkın devrimci birleşik cephesi konusundaki Marksist-Leninist öğretileri, akıllamaz biçimde tahrif ediyor, çarpıtıyor ve içinden çıkılmaz hale getiriyor. Özünde ise bu konulardaki Marksist-Leninist öğretileri reddediyor ve Marksizm-Leninizm adına en pespaye revizyonist tezleri piyasaya sürüyor.

Son olarak “THKO Konferans Belgeleri”nde Halk ordusu için söylenen şu sözler ibret vericidir.

“... ilerde şartların olgunlaştığı zaman [yani şartlar olgunlaşıp bir toplu ayaklanma gerçekleştiğinde—Yz’n.] Türkiye Devrimci Komünist Partisi’nin önderliğinde mutlaka bir THKO kurulacaktır.” (44)

TDKP-İÖ, görüldüğü gibi lütfedip devrimin başlıca üç silahından biri olan halk ordusunun kurulmasını reddetmiyor. Fakat bunu belirsiz bir tarihe bırakıyor ve yaratılmasını imkansızlaştırıyor.

Aslında TDKP-İÖ’nün bu sözleri de tabanını elinde tutmak için söylenen bir yalandan başka bir şey değildir. Halk savaşını reddeden, silahlı mücadeleyi kuşa çeviren ve bir toplu ayaklanma sevdasıyla yanıp tutuşan TDKP-İÖ’nün, devrimi proletarya önderliğinde zafere ulaştırmak diye bir niyetinin olmadığı artık açıkça ortaya çıkmıştır. TDKP-İÖ’nün şimdi bütün meselesi küçük burjuva tekkesini ayakta tutup yaşatmak için, geçmişte TİİKP kalpazanlarının yaptığı gibi, devrimin bütün meselelerini iğdiş etmek, akıllamaz tahrifatlara başvurmak ve böylece ömrünü biraz daha uzatmaktır.

Bizim ülkemiz gibi devrimin başından itibaren silahlı karşı-devrimle karşı karşıya bulunduğu yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, devrimin başlıca üç silahından biri olan halk ordusu, TDKP-İÖ’nün iddia ettiği gibi “ilerde şartlar olgunlaştığı zaman” bir anda ve bir gece içinde kurulmaz... Halk ordusu, Marksist-Leninist proletarya partisi önderliğinde uzun süreli halk savaşı içinde, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, gerilla birimlerinden düzenli ordu birliklerine doğru adım adım inşa edilir.

“Halkın silahlı kuvvetleri, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, düzensiz gerilla birliklerinden düzenli ordu birliklerine doğru, silahlı mücadeleyle birlikte gelişecektir.” (45)

“Proletarya partisi ve halk ordusu, bu uzun süreli savaş içinde adım adım inşa edilmelidir.” (46)

“... Çin proletaryasının partisinin temel görevi, hemen hemen ta başından beri karşı karşıya bulunduğu görev, mümkün olduğu kadar çok müttefikle birleşmek ve şartlara göre, ister içten, ister dıştan gelsin, silahlı karşı-devrime karşı milli ve sosyal kurtuluş için silahlı mücadeleler örgütlemektir. Silahlı mücadeleler olmaksızın, proletaryanın ve Komünist Partisi'nin Çin'de hiçbir varlığı olamaz ve her hangi bir devrimci görevi başarıya ulaştırmak imkansız olur.” (47)

“Bir halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yoktur.” (Mo)

Marksist-Leninist teoriden zerre kadar nasibini almamış olan TDKP-İÖ revizyonistleri için elbetteki, bu sözlerin hiçbir değeri ve anlamı olamaz!

5. TDKP-İÖ Revizyonistleri, Halkın Devrimci Birleşik Cephesi Konusundaki Sakat Anlayışlarını da Sürdürüyorlar!

Proletarya partisi ve halk ordusu konusundaki Marksist-Leninist öğretileri akıl almaz biçimde tahrif edip çarpıtılan TDKP-İÖ'den, Halkın Devrimci Birleşik Cephesi konusunda da aynı tavrı takınmaması beklenebilir mi? Hayır beklenemez! Çünkü insan tahrifatçılığı bir kere meslek edindi mi, eninde sonunda varacağı yer budur.

TDKP-İÖ'nün, Halkın Devrimci Birleşik Cephesi konusundaki marifeti ise, halk saflarındaki siyasetler arasında gerçekleştirilebilecek eylem birlikleri ile, sınıflararası bir sorun olan ittifak sorununu bir birine karıştırması, çarpıtmasıdır.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde sınıfsal ittifaklar sorunu, halkın devrimci birleşik cephesini gerçekleştirme sorunudur. Devrimin başlıca üç silahından biri olan Halkın Devrimci Birleşik Cephesi, esas olarak kırsal alandaki silahlı mücadele yoluyla inşa edilecek olan işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselecektir ve özünde şehir küçük burjuvazisini devrime seferber edebilme, milli burjuvazinin sol kanadını devrime kazanabilme sorunudur. Ayrıca Halkın Devrimci Birleşik Cephesinin kurulması stratejik bir sorundur ve bugünden yarına “hadi kuralım” demekle hemen kurulmaz. Çünkü cephenin kurulabilmesi için proletarya partisinin güçlenmesi, işçi-köylü ittifakı yolunda, halk savaşı içinde önemli adımlar atılması ve proletaryanın önderliğini kabul ettirmesi gereklidir.

Geçmişten beri ittifakı, “siyasetlerarası ittifak” olarak kavrayan ve Halkın Devrimci Birleşik Cephesinin bu temelde yükseleceğini savunan TDKP-İÖ, aynı sakat anlayışını bugün de sürdürüyor. “THKO Konferans Belgeleri”nde bu konuda şunlar söyleniyor:

“Bu göreve ciddiyetle sarılmalı, siyasi çizgimiz doğrultusunda hareket eden kitle örgütleri yaratmalıyız. Anti-faşist halk cephesi de ancak bu kitle örgütleri üzerinde yükselebilir.” (48)

“Proletarya partisi inşa görevi asgari bir ölçüde halledilmeden cephe konusunda tutarlı, köklü ve kalıcı adımlar atılamazdı. Bugün, partinin inşasında ulaştığımız aşama, bize cephe meselesinde köklü adımlar atma görevi yüklemektedir.” (49)

İşte TDKP-İÖ'nün, Halkın Devrimci Birleşik Cephesi konusundaki sakat anlayışı budur. Bir yandan anti faşist halk cephesiyle, Halkın Devrimci Birleşik Cephesi'nin sınıfsal muhtevasının bir ve aynı olduğunu savunacaksınız, diğer yandan bu cephenin “kitle örgütleri üzerinde” yükseleceğini söyleyeceksiniz! Bir yandan Halkın Devrimci Birleşik Cephesi'ni kurmak için bugünden “köklü adımlar atma”yı görev tespit edeceksiniz, diğer yandan bu konudaki Marksist-Leninist tespitlere el atacaksınız! Üstelik bu cephenin ancak halk savaşı içinde ve işçi-köylü ittifakı üzerinde yükseleceği gerçeğini, “kitle örgütleri üzerinde” deyip gözden gizlemeye uğraşacaksınız!

Bütün bu sakat anlayışlar TİİKP'in iflasına yol açtı, onu halk düşmanlarının saflarına yolcu etti! Onlar sözde Halkın Devrimci Birleşik Cephesi adına, şimdi bütün güçleriyle halka karşı, karşı-devrim cephesini inşa etmeye çalışıyorlar!

Bu gerçeklerden ders çıkarmayan TDKP-İÖ'ye de, TİİKP'ten ödünç aldığı bu pespaye tezlerin çok pahalıya malolması kaçınılmazdır.

6. TDKP-İÖ Revizyonistlerinin, “On milyonlarca Köylüyü” “Toprak Devrimine” “Devrimci Bir

Biçimde”

Seferber Etmek İçin TİİKP'ten Aşırarak Piyasaya Sürdüğü Reçete ‘Köylü Komiteleri’

Bugün içinde bulunduğumuz, devrim aşaması, demokratik halk devrimi aşamasıdır. Demokratik halk devrimi, özünde bir köylü tarım (toprak) devrimidir. Bunun için köylülük bu devrimin temel gücüdür. Demokratik halk devrimine önderlik edecek olan proletarya, köylülüğü ancak uzun süreli halk savaşı yoluyla yürütülen tarım devrimi içinde seferber edebilir. Ayrıca emperyalizm çağında milli meselenin aldığı nitelik, milli savaşları da “köylü sorunu” haline getirmiştir. Bu iki nedenden dolayı halk savaşı özünde bir köylü savaşıdır. TDKP-İÖ, işte bu gerçekleri çarpıtarak halk savaşı yolunu reddediyor ve bir toplu ayaklanma stratejisine dört elle sarılıyor. Fakat bunu açık açık söylemeye cesaret edemediği için, “Konferans Belgeleri’nde halk savaşı üzerine bir tek söz dahi etmeden, meseleyi sinsice ve üstü kapalı bir biçimde geçiştirme yoluna gidiyor. Ayrıca “on milyonlarca köylüyü” “toprak devrimi temelinde” “faşizme karşı mücadele” seferber etme konusunda ise, tarihe geçecek nitelikte olan şu sözleri sarfediyor.

“Bugün faşizme karşı gerçekten mücadele edebilmek için bu mücadeleyi toprak devrimi temeline oturtmalı ve on milyonlarca köylüyü devrimci proletarya önderliğinde kırsal alanlarda hüküm süren feodal kalınlara, toprak ağalığına, tefeci tüccarlığa ve feodal gericilikle birleşmiş emperyalist komprador gericiliğe karşı devrimci bir biçimde seferber etmeliyiz.” (50)

İşte TDKP-İÖ’nün yeni bir hokkabazlık örneği!

Hem faşizme karşı mücadeleyi “toprak devrimi temeline” oturtmaktan vs. bahsedeceksin, “onmilyonlarca köylüyü” toprak devrimine “seferber etmeliyiz” diyeceksin, ama sıra bu görevi nasıl yerine getirileceğine gelince, “devrimci bir biçimde” deyip halk savaşı yoluna yan çizeceksin! Ve üstelik izlediğin devrim stratejisine de “Ulusal Demokratik Halk Devrimi” diyeceksin!

Bu düpedüz, büyük bir pişkinlik ve ikiyüzlülükle, başlıca talepleri toprak ve özgürlük olan “on milyonlarca köylü”yle alay etmektir. Tarım devrimini fi tarihine erteleyerek imkansız kılmaktır.

Aslında TDKP-İÖ başından beri yarı-Troçkist bir mantıkla hareket ederek, köylülüğün devrimdeki rolünü hep küçümsemiş, bu konuda da Şefik Hüsnü’lerin, Hikmet Kıvılcımlı’ların, Doğu Perinçek’lerin sadık bir takipçiliğini yapmıştır. Geçmişte sözde “kır gerillasını” başlatan, ancak “şehir gerillacılığı”nın ötesine geçmeyen ve demokratik devrimin özünün toprak devrimi olduğunu savunanları “MDD”yi anlamamakla suçlayan THKO, yeni adıyla TDKP-İÖ; aynı anlayışını bugüne kadar özünde asla terk etmemiş ve bu yarı-Troçkist sakat anlayışını nihayet doruğuna vardırmıştır. Hiçbir zaman gerçek anlamıyla ve özünü kavrayarak savunmadıkları halk savaşı sözünü bile bir yana bırakarak, toprak devrimi konusundaki Ş. Hüsnü ve TİİKP’in en pespaye tezlerine dört elle sarılarak, onları “mal bulmuş mağribiler” gibi bugün yeniden piyasaya sürmeleri bunu açıkça göstermektedir.

“... kırsal alanlarda tüm toprak ağalığı ekonomisinin ve toprak ağalarının ellerindeki toprakların köylü komiteleri aracılığıyla yoksul köylülere dağıtılması talebine bağlı olarak, bu günden toprak işgallerini örgütlemeli, yönetmeli ve teşvik etmeliyiz...” (51)

“... Önümüzdeki dönem, feodalizmin en yaygın olduğu yerlerde yoksul köylülüğü temel olarak köylülük içindeki çalışmamızı yükseltmeliyiz. Böyle bir çalışma, temelini yoksul köylülüğün oluşturacağı, illegal temelde yükselen devrimci köylü birliklerinin etkin ve militan örgütler olarak kurulmasını sağlayacaktır.” (52)

“On milyonlarca köylüyü devrimci bir biçimde seferber” etmekten vs. şaşalı bir şekilde söz eden ve sanırsınız ki, bu işi bir gece içinde başaracak olan TDKP-İÖ, sıra bu “on milyonlarca köylüyü” nasıl örgütleyeceklerine gelince, el çabukluğu marifet deyip hemen TİİKP’in Ş. Hüsnü’den, kendilerinin de TİİKP’den aşırıldığı bir reçeteyi önümüze sürüyor; “Köylü komiteleri-Köylü birlikleri”!

Peki nedir bu “köylü komiteleri”, “köylü birlikleri” denilen “etkin ve militan örgütler”?! Yoksul köylüleri nasıl ve hangi temelde seferber edecekler?! Çıt yok!!!

Bu neyi gösterir, ya TDKP-İÖ, köylülerin tarım devrimi için nasıl örgütleyip seferber edeceği konusunda zır cahildir! Ya da tarım devrimini sabote etmek isteyen adi bir hokkabazdır!

Ancak, Marksist-Leninistlerin TİİKP’in bu konuda ileri sürdüğü pespaye tezlerin ipliğini çoktan beri pazara çıkardıktan sonra, TDKP-İÖ’nün bundan gereken dersi çıkaramamış bir zır cahil olduğunu sanmak saflık olur.

Bilindiği gibi, TİİKP hainleri de, bu konuda geçmişte, “Hazine toprakları köylülere dağıtılacak veya köylü komiteleri denetimindeki halk çiftlikleri haline getirilecektir.”

“Her köyde köylülerin mücadelesini yönetecek köylü komitelerini kurmalıyız.”

“Toprak Devrimi programının uygulanması ve dağıtım işini köylü komiteleri yürütecektir. Toprak işçileri, yoksul köylüler ve orta halli köylüler her köyde köylü komitelerini seçimle kuracaklardır... Ormanlar, göller, sular, meralar köylü komitelerinin yönetimine geçecektir...” vs. görüşleri sürmüştür. (53)

Fakat Marksist-Leninistler bu revizyonist görüşleri kesinlikle mahkum ettiler. Marksist-Leninistlerin, TİİKP’ye verdiği şu cevap, aynı zamanda yıllar sonra aynı tezleri dört elle sarılan TDKP-İÖ’ye de iyi bir cevaptır.

Marksist-Leninistlerin köylüler arasında örgütlenme politikası açıktır. Her köyde köy parti komiteleri örgütlemek. Yine her köyde, partili ve partisiz devrimci yoksul köylülerden, üretime bağlı silahlı mücadele müfrezeleri yani köylü milisleri örgütlemek. Köy parti komitesine bağlı partili ve partisiz unsurlardan, silahlı mücadeleye hizmet edecek, çeşitli görev grup ve hücreleri örgütlemek. Ayrıca köy esasına bağlı olmayan, bölgedeki parti komitesine bağlı profesyonel gerilla birlikleri örgütlemek. Bütün bu örgütlenme faaliyetinin amacı yoksul köylüler ve tarım işçileri arasında partiyi ve halk silahlı kuvvetlerini inşa etmektir. Bu inşa barış içinde değil, silahlı mücadele içinde olacaktır. Ve parti örgütünün köylüleri örgütlemeye kavrayacağı halka, gerilla birliklerini ve köy milislerini örgütlemektir. Köylü iktidar organları apayrı bir şeydir ve günün meselesi değildir.” (54)

7. TDKP-İÖ Revizyonistleri, CHP Kuyrukçuluğu Yapmaya Devam Ediyorlar!

Bugün CHP’ye karşı tavır konusu, Marksizm-Leninizmle; her türden oportünistleri birbirinden ayıran önemli kıstaslardan biridir.

Bilindiği gibi ülkemizde, komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfları, başından beri esas olarak iki büyük kanada ayrılmış ve bunlar arasındaki devlet çarkından daha fazla yararlanma ve sömürden daha çok pay alma dalaşı, bugüne kadar aralıksız sürüp gelmiştir. Yine işbaşındaki kanada karşı, muhalefete düşen kanad, hep “demokrasi” havariliğine çıkmıştır. İşbaşına geldikten sonra en koyu faşizmin uygulayıcısı kesilen kliğin süratle teşhir ve tecrit olması sonucu, kitlelerin gelişen kin ve hoşnutsuzluğunu kendi potasına aktararak yeniden iş başına gelmeye çalışmıştır.

Bu kez de aynı oyunu işbaşından tekrar muhalefete düşen kanat oynamaya başlamıştır.

Bugün iş başında bulunan CHP hükümeti de, bizzat bu klasik oyunun bir sonucudur. Amerikancı kliğin, özellikle 1965’lerden sonra süratle kitlelerden tecrit olmaya başlamasıyla; muhalefetteki CHP “ortanın solu” politikası altında yeniden “demokrasi” havariliğine çıkmış ve bugüne kadar geçen süre içinde, halkın Amerikancı kliğe karşı gelişen kin ve tepkisini kendi potasına kanalize edip ve onu bir kaldıraç olarak kullanıp yeniden işbaşına gelmeyi başardı.

Fakat başından beri kendine “Marksist-Leninist”, “demokrat” vs. diyen bütün akımlar, hakim sınıfların bu iki esaslı kliği arasında oynanan sözde “demokrasi” havariliği oyununu görememiş, hep iş başındaki kliğe karşı, muhalefetteki kliğin kuyruğuna takılmışlardır.

Aynı durum bugün için de söz konusudur. Marksist-Leninistler dışındaki bütün oportünistler, revizyonistler CHP kuyrukçuluğu yapmakta adeta yarış halindedirler.

Bunlardan birisi de, “Marksist-Leninist” olma iddiasındaki TDKP-İÖ’dür. TDKP-İÖ, bugün ülkemizde CHP kuyrukçuluğunun şampiyonlarından biridir. Yalnız, bunu da çok daha sinsi şekilde ve ince kılıflar altında yapıyor. CHP’yi “reformist”, “anti-faşist”, “sosyal demokrat” vs. görüp gösterenler yanında, TDKP-İÖ, onlardan bir adım daha ilerde “reformist burjuvazinin sağ kesiminin” temsilcisi olarak görüyor ve “faşizmle uzlaştığı”, onun “koltuk değneği” olduğu noktasından eleştiri yöneltiyor (a19). Ancak faşist CHP hükümetinin, her geçen gün giderek halk üzerindeki baskı ve zulmü koyulaştırması ve bugün açık faşizmi uygulaması bunları şaşkına çeviriyor ve CHP gibi kendi yüzlerinin de açığa çıkması karşısında, geleceğe hazırlık olmak üzere çok daha ince kılıflar hazırlıyor.

TDKP-İÖ, işte bu şaşkınlık içinde şu tür sözler saçmıyor;

“... Gerçekte ise milli burjuvazinin uzlaşmacı kesimi zaten emperyalizme komprador feodal gericiliğe teslim olduğundan, CHP, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elinde ve onların denetimindedir.” (55)

Şimdi, bir parti düşünün ki, “komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elinde ve denetiminde” olacak, fakat yine de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir partisi olmayacak! Üstelik “milli burjuvazinin uzlaşmacı kesimi”nin bir partisi olduğu iddia edilen bu parti, onlar için bir tek tedbire başvurmazken ve hep komprador burjuvazi ve toprak ağalarına hizmet edip, onlar için bin bir parçaya bölünmeye çalışırken!

İşte TDKP-İÖ'nün küçük burjuva mantığı böyle işliyor!

8. TDKP-İÖ Revizyonistleri, Özünde “Üç Dünya Teorisi”ni Savunmaya Devam Ediyorlar! TDKP-İÖ, şimdi bol bol “üç dünya teorisi”ni reddetmekle övünüyor. Bunu tabanını aldatabilmenin aracı olarak kullanmak istiyor. Hatta bu konuda şöylesine pişkin ve ikiyüzlü iddialarda bile bulunuyor.

“... daha AEP 7. kongresinden 3-4 ay kadar önce, tümüyle sistemleşmiş olmasa da ‘Üç Dünya Teorisi’nin temel tezleri itibariyle reddedilmesi şeklinde kesin görüşler THKO içinde savunuluyordu. Ve THKO, AEP 7. Kongresini, aynı zamanda kendisinin Marksizm-Leninizm doğrultusundaki gelişmesine güç ve omuz veren bir kongre olarak selamlarken, önemli sayıda militanımız ileri sürdükleri görüşlerin Enver Hoca yoldaşın tarihi raporu ve Zerri POPULLİT gazetesinde yayınlanan “DEVİRİMİ TEORİ VE PRATİĞİ” makalesinde ortaya konan Marksist-Leninist fikirlerle bütünüyle çakıştığını sevinçle gördüler.” (56)

Gördünüz mü?!! Meğer THKO, AEP 7. Kongresinden “3-4 ay kadar önce”, “Üç Dünya Teorisi’nin temel tezleri itibariyle reddedilmesi şeklinde kesin görüşler” savunarak “Üç Dünya Teorisi”ni reddetmiş, kimsenin haberi olmamış! Grupçuluk ruhuyla gözleri kararmış ve tahrifatçılığı meslek edinmiş TDKP-İÖ şefleri, “Üç Dünya Teorisi”ni dünyaca ilk defa kendilerinin reddettiğini söylerlerse ve AEP’nin de kendilerini kopye ettiğini iddia ederlerse sakın şaşılmasın! Çünkü bu tür sahtekarlıklar artık TDKP-İÖ’nün ideolojik siyasi malzemesi haline gelmiştir! (a20)

TDKP-İÖ, böylesine ahkam keserek sözde reddettiğini söylediği “üç dünya teorisi”ni, bir çok temel tezlerini muhafaza ederek, özünde savunmaya devam ediyor. Bu özellikle, mücadelenin sivri ucunun yöneltmesi gerektiğini söyledikleri ve iddia ettikleri “iki süper gücün dünya halklarının başdüşmanları” olduğu tezinde daha da açık biçimde ifadesini buluyor. TDKP-İÖ, bu konuda, “üç dünya teorisi” savunucularına yönelttiği eleştirisinin muhatabı yine kendisi oluyor: Şu sözler bunu açıkça göstermektedir.

“... Bugün ‘üç dünyacı’ revizyonistler bir yandan baş düşmanlara karşı tüm diğer düşmanlarla ittifak yapılması gerektiği yolunda vaazlar vererek...” (57)

İşte TDKP-İÖ’nün, bugün lafta olmasa da özünde yaptığı bu anlayışın keskin savunuculuğudur.

TDKP-İÖ, bu sakat anlayışına uygun olarak, diğer emperyalistleri “savaşın esas kaynağı” içinde görmeyerek Batı Avrupa’daki emperyalist devletlerin ve özellikle de Batı Alman emperyalistlerinin ülkemizdeki varlıklarını gözlerden gizleyerek, onların ülkemizdeki uşaklarını “reformist burjuvazi” ilan ederek ve onların kuyrukçuluğunu yaparak, “başdüşman” tespit ettikleri ABD emperyalizmine ve Rus sosyal emperyalizmine karşı diğer emperyalist güçlerin yedeğine düşüyorlar.

9. TDKP-İÖ Revizyonistleri, Marksist-Leninist Savaş ve Barış Tahlillerini Çarpıtıyorlar! TDKP-İÖ, birçok konuda olduğu gibi, savaş ve barış konusundaki Marksist-Leninist tezleri de hayasızca çarpıtıp tahrif ediyor. Bir çok konuda olduğu gibi bu konuda da TİİK’in titrek bir kopyası olmaktan geri gidemiyor.

TDKP-İÖ, kendi kakavanlığını gizlemek için sözde “solcu gevezeler” diyerek çamur atmaya çalıştığı Marksist-Leninistlerin bu konudaki görüşlerini şöyle eleştiriyor.

“... devrim için mücadeleyi barış için mücadelenin karşısına koyan ve esas akım devrim olduğuna göre barış için mücadeleye gerek olmadığını, çünkü, barış için mücadelenin bazı emperyalistlerle ittifak yapmayı gerektireceğini ileri süren bazı ‘solcu’ gevezelerin tavrını teşhir ve mahkum ediyoruz.

Bugün savaşın esas kaynağı, dünya karşı-devrim cephesinin temel direkleri, dünya halklarının baş düşmanları ve iki büyük emperyalist blokun patronları durumunda olan iki süper devlet, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmidir... Bu yüzden dünya devrim cephesinin olduğu gibi, dünya barış cephesinin de mücadelesinin sivil ucunu onlara yöneltmesi gerekiyor.” (59)

Ayrıca, TDKP-İÖ, “Üç dünyacı”lar da dahil olmak üzere “gelmiş geçmiş tüm revizyonist, oportünist ve dönekler”e emperyalist savaş konusunda yönelttiği eleştirisinin bir yerinde de, onları “emperyalist savaşa karşı mücadele ile devrim için mücadelenin dayandığı ve yöneldiği güçlerin aynı olduğunu” “şu ya da bu şekilde red ve inkar” etmekle suçluyor.

“Üç Dünya Teorisi”ni, AEP 7. Kongresinden “3-4 ay önce”sinde, kendi içinde “temel tezleri itibarıyla” reddettiğini söyleyen TDKP-İÖ’nün bu görüşlerinin, Deng Siao Ping’in ve onun ülkemizdeki kuklası Doğu Perinçek’in şu söylediklerinden özünde hiçbir farkı yoktur:

“İki süper güç... yeni bir dünya savaşının kaynağıdır.” (60)

“Bugün dünya proleter devriminin düşmanları iki süper devlettir. Birinci, ikinci ve üçüncü dünya ülkelerinin işçi sınıflarından oluşan uluslararası proletarya, iki süper devlete karşı dünya birleşik cephesinin önderidir.” (61)

Görüldüğü gibi, onlar da, aynen TDKP-İÖ gibi, “iki süper güç”ü “dünya halklarının baş düşmanı” ve “yeni bir dünya savaşının kaynağı” ilan ediyorlar (TDKP-İÖ) “savaşın esas kaynağı” diyor. Fakat savaşın “esas kaynağı” olmakla “kaynağı” olmak arasında nitelik farkı yoktur. Sadece TDKP-İÖ diğer emperyalistlerin de tali savaş kaynağı olabileceklerini ima ediyor hepsi o kadar.) Ayrıca, TDKP-İÖ’nün yönelttiği eleştirinin aksine, onlar da aynen TDKP-İÖ gibi “dünya barış cephesi” ile “devrim cephesinin” aynı olduğunu ileri sürüyorlar.

TDKP-İÖ’nün iddialarının aksine, TİİKP’le arasında bu konuda da belirgin bir ayırım yoktur.

TDKP-İÖ’nün bu konudaki sakat anlayışları nedir?

Birinci olarak, TDKP-İÖ, “bugün savaşın esas kaynağı... iki süper devlet”tir diyerek, diğer emperyalist devletleri savaş kaynağı olmaktan çıkarıyor veya tali savaş kaynağı olarak görüyor. Oysa emperyalist savaşın kaynağı bir bütün olarak emperyalist sistemdir. Emperyalist sistem varoldukça, emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden kaynaklanan emperyalist savaş tehlikesi de var olacaktır. Bu nedenle emperyalist devletlerden sadece ikisini emperyalist savaşın esas kaynağı göstermek yanlıştır, sakattır. Leninist savaş tahlillerini, emperyalizm tahlillerini reddetmek demektir.

Bugünkü somut durumda ise, emperyalist güçler içinde öne çıkan en büyük iki emperyalist devlet, ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi, yeni bir emperyalist savaşın baş kıskırtıcıları durumundadırlar.

İkinci olarak, TDKP-İÖ, aynen “üç dünya teorisi” savunucuları gibi “emperyalist savaşa karşı mücadele ile devrim için mücadelenin dayandığı ve yöneldiği güçlerin aynı” dolayısıyla “dünya devrim cephesi” ile “dünya barış cephesi”nin özdeş olduğunu söylüyorlar ki, bu da tamamen sakat bir düşüncedir.

Bu konuda, TDKP-İÖ’yü de aynen “üç dünya teorisi” çığırtkanları gibi ayağa fırlatan Marksist-Leninist görüşler şunlardır.

Dünya barış cephesiyle, proleter dünya devrimi cephesi muhteva ve amaç bakımından tamamen birbirinden farklıdır.

Proleter dünya devrimi cephesi politikası, emperyalizm ve proleter devrimleri çağına damgasını vuran, proleter dünya devrimi sürecine bağlı olarak izlenen cephe politikasıdır. Marksist-Leninist partiler öncülüğünde uluslararası proletarya ve ezilen halkların sosyalizm, giderek sınıfsız toplum uğruna mücadelelerini kapsayan ve emperyalizme darbe vuran ve onu geriletan milli kurtuluş hareketlerinin de yedekleri olduğu bu cephe, bir bütün olarak emperyalizmin, sosyal emperyalizmin ve tüm dünya gericiliğinin yıkılmasını hedefler ve emperyalistler arası çelişkilerden yararlanma adına, bir kesim emperyaliste karşı, diğer emperyalistleri müttefik alamaz.

Dünya barış cephesi politikası ise, dünyada savaşın esas akım haline geldiği ve savaşın bazı emperyalist güçlerce tek yanlı olarak geliştirildiği dönemlerde izlenir. Böyle dönemlerde barış için mücadele demokratik bir görev olarak Marksizm-Leninizmin karşısına çıkar ve bu görevin yerine getirilmesi tamamen devrim görevine tabi ve onun hizmetindedir. Bu cephe, emperyalist, savaşın baş kıskırtıcılarına karşı barıştan yana olan tüm demokratik güçleri ve o somut savaşa karşı çıkan bütün güçleri kapsamına alır. Yalnız bu cephe, proleter dünya devrimi cephesine göre geçici ve kısa vadeli dir.

İşte TDKP-İÖ’nün, kafasının almadığı Marksist-Leninist görüşler kısaca bunlardır!

Yine aynı konuda TDKP-İÖ, TİİKP'ten ödün aldığı bir yöntemi, Marksist-Leninistlerin hiçbir zaman ve hiçbir yerde söylemediği şeyleri, sanki Marksist-Leninistler söylemiş gibi piyasaya sürerek kullanıyor ki bu da TDKP-İÖ'nün tahrifatçılığını ve sahtekarlığını bir kere daha açığa çıkarıyor ve gerçek yüzünü bir kere daha sergiliyor.

Biz TDKP-İÖ'den şu iddialarını belgelemesini istiyoruz.

Birincisi, Marksist-Leninistler “devrim için mücadeleyi barış için mücadelenin karşısına” ne zaman ve nerde koymuşlardır?

İkincisi, Marksist-Leninistler “esas akım devrim olduğuna göre barış için mücadeleye gerek olmadığını” ne zaman ve nerde söylemişlerdir?

Bu iddialarınızı belgelemediğiniz sürece adi bir iftiracı olarak kalacaksınız! Ve bizim sizin birçok konuda olduğu gibi bu konudaki iftira ve sahtekarlığınızı “teşhir ve mahkum” etmeye hakkımız olacaktır!

AÇIKLAMALAR:

(a1) Bu yazı THKO'nun genel bir eleştirisini içermemektedir. Bu yazıda esas olarak, THKO'nun son dönemlerde sözde bir “proletarya partisi” “inşa örgütü” olarak piyasaya sürdüğü TDKP-İÖ meselesi ele alınmış ve bu meselenin eleştirisine ağırlık verilmiştir. Özellikle TDKP-İÖ'nün “geçmişin değerlendirilmesi”yle ilgili görüşlerinin ve THKO Konferansı'yla iyice sistemleştirilen devrimin yolu vb. gibi konularda getirilen tezlerinin eleştirildiği bu yazının amacı; TDKP-İÖ sahtekarlığının altında yatan gerçekleri açığa çıkarmak, TDKP-İÖ'nün TİİKP'in “titrek bir kopyası” olan kimliğini öncelikle sergilemek, yoldaşlarımızı, dürüst devrimcileri ve yurtseverleri TDKP-İÖ'ye karşı mücadelede ideolojik-siyasi bakımdan silahlandırmak ve TDKP-İÖ'nün Türkiye devrimine vereceği tahribat ve zararı asgariye indirmektir. Bu amaç doğrultusunda TDKP-İÖ meselesinin doğru bir şekilde kavranması için, THKO'nun geçmişi ve bugünü bütünleştirilmeye çalışılmıştır.

(a2) Yaklaşık 2 yıla yakın bir süreyi kapsayan bu dönemde, merkezi yapıdan yoksun olunmasına rağmen, Partimizin çeşitli bölge teşkilat ve kademeleri ideolojik politik mücadele görevini güçleri oranında yerine getirmeye çalışmışlardır. Bu çalışmalardan biri de o dönemde Partimizin Yurtdışı yayın organı durumunda olan KOMÜNİST'in 5. sayısında yayımlanan “Yeni “THKO'nun Görüşlerinin Eleştirisi yazısıdır.

1976 ortalarında yayımlanan bu eleştiri yazısında, THKO'nun özellikle 1975'lerde gösterdiği gelişme üzerinde durulmakta ve THKO'nun geçmişi değerlendirmesi, sosyo-ekonomik yapı; parti anlayışı, kurtuluş savaşı ve Kemalizm konusundaki tezleri, TKP değerlendirmesi vb. gibi konulardaki görüşleri Marksist-Leninist bir bakış açısıyla genişçe eleştiriye tabi tutulmaktadır. Esas olarak Marksizm-Leninizmi temsil eden bu belge, partimizin THKO değerlendirmesindeki sağlıklı yaklaşımının doğruluğunu açıkça kanıtlamaktadır. Bu nedenle, biz, TDKP-İÖ Eleştirisi için zaman zaman partimizin bu önemli belgesine başvuracak, gereken yerlerde dipnotlar gösterecek, böylece geçmişle bugün arasında diyalektik bir bağ kurarak, okuyucuların daha sağlıklı yargılara varmalarını, geçmişle bugünü bir bütün olarak değerlendirmelerine imkan sağlamaya çalışacağız.

(a3) Bilindiği gibi THKO, TİİKP revizyonistleriyle giriştiği polemik sırasında yayınladığı “Aydınlık Oportünistlerine Gerekli Bir Cevap” başlıklı yazıda, TİİKP'in geçmişini eleştiriyor ve üç aşağı beş yukarı, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın TİİKP Programının Eleştirisi yazısındaki görüşleri alarak, kaynak belirtmeksizin kendi görüşleri gibi TİİKP'e karşı kullanıyordu. Yurtdışındaki yoldaşlarımız K-5'te THKO eleştirisi yazısında, “THKO'nun Metodu” bölümünde bu durumu belgelendirerek eleştirmiş ve THKO'nun siyasi sahtekarlığını sergilemişlerdi.

THKO'nun yönteminin bilinmesi açısından, bu durumu bir kaç cümleyle örneklendirmekte yarar vardır.

TİİKP Programı Madde: “37. ...halkımızın, sömürü ve zulümden kurtulması sosyalizmle gerçekleşecektir.”

İ. Kaypakkaya:

“Halkımızın ‘sömürüden’ kurtulmasının sosyalizmle gerçekleşeceği doğrudur... Fakat cümlenin ikinci kısmı, “halkımızın zulümden kurtulması sosyalizmle gerçekleşecektir” ifadesi tamamen sakattir... Zulüm nedir? Zulüm, gericilerin yani bugünkü hakim sınıfların halk sınıflarına uyguladığı baskı ve zorbalıktır.” (Bütün Yazılar, sf. 82-83)

THKO

“... Halkımızın sömürüden kurtuluşunu sosyalizm ile gerçekleştireceği doğrudur ama “halkımızın zulümden kurtuluşunun sosyalizm ile gerçekleştireceği” doğru değildir. Zulüm hakim sınıfların halk üzerinde uyguladıkları karşı-devrimci şiddete verilen bir isimdir.” (Aydınlık Oportünistlerine Gerekli Bir Cevap, sf. 27)

TİİKP Programı Madde: “20. ...Gerici parlamentoyu bir hakimiyet aracı olarak kullanan emperyalizm ve işbirlikçileri...”

İ. Kaypakkaya:

“Yukarıdaki ifade, Marksist-Leninist devlet teorisine tamamen aykırıdır. Çünkü “emperyalizm ve işbirlikçilerinin” “hakimiyet aracı”, “parlamento” değil, devlet cihazıdır.” (age, sf. 65)

THKO:

“... ‘Gerici parlamento, emperyalizm ve işbirlikçilerinin hakimiyet aracıdır.’ şeklindeki anti-Marksist görüş, yani emperyalizm ve hakim sınıfların baskı aracının devlet olduğu gerçeğini inkar anlamına gelen revizyonist fikir savunulmaya devam ediliyor.” (agy, sf. 27)

TİİKP Programı Madde: “9. Yurdumuzun kurtuluşu ve hürriyet uğruna uzun ve kanlı bir savaşta hiçbir fedakarlıktan çekinmeyen Türkiye’nin yiğit işçi ve köylüleri, teşkilatsız oldukları için milli ihtilalin önderliğini ele geçiremediler ve devrimi, sonuna kadar ilerletemediler. (abç)

İ. Kaypakkaya:

“Önce, ‘işçilerin ve köylülerin önderliği’ gibi şahane bir fikre ilk defa burada rastladığımızı belirtelim. Önderlik nedir? Önderlik, ideolojik, politik ve örgütsel önderliktir. Bu sebeple, bir sınıfın önderliği bir diğerini zaten imkansız kılar.” (age, sf. 54)

THKO:

“Önderlik fikrini savunuyormuş gibi görünerek onun en sahtekarca reddi ile karşı karşıyayız... Adı üstünde önderlik, birlikte mücadele eden sınıf güçlerinden sadece bir tanesi tarafından yürütülebilir. Bir sınıfın önderliği, bir diğerinkini otomatikman imkansız kılar.” (agy, sf. 26)

THKO’nun bugüne kadar özeleştirisini yapmak bir yana cevap bile vermediği yukarıda birkaç örneğini verdiğimiz bu sahtekar tavrı K-5’te şöyle eleştirmektedir.

“... Açık göz THKO İ. Kaypakkaya yoldaşın bu yazısının [TİİKP Program Taslağı Eleştirisi—Yz’n.] bazı bölümlerini olduğu gibi aktarmış ve fakat aktarma yaptığını belirtmemiştir. Bu düşünceler sanki yeni imiş, THKO’nun düşünceleri imiş gibi davranmaktadır. Buna siyasi sahtekarlık denir. Biz komünistler, fikirlerimizin yayılmasından memnunluk duyarız. THKO’nun bizim görüşlerimize yaklaşmasını olumlu karşılarız. Ama bu namuslu olarak yapıyorsa. THKO eğer TKP(M-L)’in TİİKP’in Program Taslağının Eleştirisi adlı broşüründeki görüşleri doğru buluyorsa, o zaman bu görüşleri alıp savunabilir, ama bu görüşlerinin kaynağını da belirtmelidir. Aksi halde yaptığı, fikri hırsızlık, sahtekarlıktır. Bu metod birbirinden düşünce aşırıp, kendi düşüncesiymiş gibi satan, bunu da marifet sanan burjuvaların metodudur. Devrimcilerin, hele hele kendilerine Marksist-Leninist sıfatı takanların değil.

THKO’nun bu davranışı nereden kaynaklanmaktadır? THKO’nun bugünkü dönemde açık bir siyasi çizgisi yoktur. THKO geçmişinden kopmamakta, geçmişinin üzerine ML cila çekerek ayakta kalmaya, örgüt olarak varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. THKO’nun siyasi çizgisi, Marksizm-Leninizmle-Oportünizmi uzlaştırmaya çalışan, eklektik (devşirmeci) bir çizgidir. O oportünizmle Marksizmi birleştirerek orijinal bir siyasi çizgi olarak ortaya çıkmakta, kendini hem Marksizm-Leninizmden, hem de kendi dışındaki diğer oportünist akımlardan ayırmaya çalışmaktadır. THKO, Marksist-Leninistlerden alıntılar yapmasına rağmen siyasetini esas tayin eden siyasetinin oportünist yönüdür. THKO esas olarak Şafak revizyonizminden etkilenmektedir.” (“Yeni” THKO’nun Görüşlerinin Eleştirisi yazısının teksir baskısı, sf. 48)

(a4) TDKP-İÖ revizyonistleri tam bir ikiyüzlülük örneği göstererek, geçmişte bizzat kendilerinin teori ve pratiğini savundukları “partinin rolünü bir gerilla kolunun fonksiyonuna indirilmesi” eleştirisini; bugün partimize yöneliyorlar. Oysa daha önce İbrahim Kaypakkaya yoldaştan yaptığımız alıntıda görüldüğü gibi Partimiz bu “foko”cu teze başından beri karşı çıkmış, onun savunuculuğunu yapan THKO gibi akımlarla mücadele etmiştir. Yine “Yeni” THKO’nun Eleştirisi yazısında da bu konuda şöyle deniyordu:

“THKO 1971’lerde ML Partiyi, gerilla kolu ile eş görüyor, Partiyle orduyu (gerilla kolunu) “bugünkü dönemde ayırmanın” “bürokrasi mantığı içinde suni bir ayırıma tutmak” (TDY, s.31) olduğunu söylüyordu. THKO o dönemde yarı Troçkist fokocu görüşler savunuyordu. ML parti öğretisini redediyordu.” (agy. s.17)

“Bu görüşler ‘partinin’ gerekliliğini vurgulayan değil; onu rededen, Partinin bilinçli unsurlardan oluşan bir öncü örgüt olduğu gerçeğini rededen, Partinin kendiliğinden gelişen mücadelesi içinde ortaya çıkacağını savunan, kendiliğindenci Opürtünist/Fokocu görüşlerdir. Bugünkü THKO bu konuda yaptığı yanlışlar konusunda doğru tavır takınmadıkça “Marksizm-Leninizm” sıfatı yüze takılmış bir iğreti maske olarak kalacaktır.” (agy, sf. 57)

(a5) THKO’nun bu dönemlerde çıkan belgelerinden yapılan aşağıdaki alıntılar bu durumu açıkça ortaya koymaktadır:

“Biz (yani THKO—Yz’n) 1971’de ML siyasi çizgi doğrultusunda mücadeleye başlayarak proletaryanın talebine cevap verdik. Küçük burjuvazinin değil.

THKO Türkiye devrimci hareketinde ciddi Leninist bir adımdır.“ (Türkiye’de ML Parti Meselesi Üzerine, sf. 79) (Haziran-1975)

“THKO partiyi ve orduyu oluşturmak için kurulmuş temel olarak doğru bir siyasi çizgiye sahip özgül bir örgüttür.” (agy, sf. 82)

“Proleter devrimciler özde burjuva olan bu siyasi akımların (Revizyonist/Reformist—Yz’n) dışında başka bir yolu -ihtilalcı yolu seçtiler. Bu seçim özünde doğrudur. Çünkü Marksizm-Leninizmin Devlet-Ordu devrim gibi siyasi ve sosyal doğru tezlerden yola çıkıyordu.” (Yoldaş, s.1) (Ağustos-1975)

“THKO; THKP/C, TKP/ML kaban maceracılığın, Troçkizmin ve genel olarak ‘sol’un etkisi altında kalan siyasi hareketlerdi.” (Yoldaş, S. 3 - Kasım 1975)

“Bugün geçmiş hareketimizin eleştirisi ve özeleştirisi meselesinde büyük bir adım attığımızı; bir örgüt olarak kendimize, işçi sınıfına ve emekçi halk yığınlarına karşı bu konuda olan görevimizi ve sorumluluğumuzu büyük bir ölçüde yerine getirdiğimize inanıyoruz.” (Yoldaş, S. 5, sf. 75) (Mayıs-1976)

“Geçmiş hareketin eleştirisi ve kendi özeleştirimiz temeli üzerinde THKO, bugün proletarya partisinin inşası yolunda yürüyor.” (agy, sf. 91)

(a6) Aslında bu üç küçük burjuva hareket, birbirlerine sözde birer “proleter devrimci” payesi vererek birlikte “proletarya partisini inşa” edeceklerini söylemelerine rağmen, başından beri gerektiği zaman bu “iş”i tek başlarına yapacaklarını da alttan alta, yer yer ise açıkça savunmuşlardır. Böylece üçlü blok’un başarısızlığa uğraması ihtimaline karşı, ileride kendi küçük burjuva tekkelerine birer tabela asma girişimlerine başından beri zemin hazırlamaya çalışmışlardır.

Örneğin, “TKP/ML Hareketi, THKP-C/ML, THKO/ML, ML olma yolunda ilerleyen hareketlerdir” diyen Proleter Birlik hizbi, daha açıkça Partimizi tasfiye etmeye yöneldiği dönemde Partimizin Yurtdışı Bölge Yönetimine gönderdiği 19 Ekim 1976 tarihli mektubunda, bu konuda şöyle görüşler ileri sürüyordu.

“Partinin bir hareketin gelişmesiyle mi, birden fazla hareketin birleşmesiyle mi ortaya çıkacağını bugünden söyleyemeyiz.”

“Ancak mücadele bizi tek başımıza parti kurma sorumluluğuyla yüz yüze bıraktığında, bundan da kaçmayacak, proletarya partisini tek başımıza kuracağız.”

Proleter Birlik hizbinin daha 1976 ortalarında ileri sürdüğü bu sözler, onların da diğer kafadarları gibi sözde “birlik” çılgınlıkları altında yatan gerçek ayrılıkçı özlerini açıkça ortaya sermektedir.

(a7) Aslında TDKP-İÖ şeflerinin geçmişin değerlendirmesinde yaptığı sahtekarlıklar bugün yeni boyutlara ulaşmıştır. Onlar önceleri, TKP üzerine tutarsız, safsatadan öteye geçmeyen yanlış görüşler savunmuşlar, daha sonra ise İ. Kaypakaya yoldaşın TKP konusundaki görüşlerini alarak işlerine geldiği gibi kullanmışlardır. Üstelik bunları sanki kendileri yeni keşfetmişler gibi, “hiçbir zaman, hiçbir akım ve kişi tarafından ortaya konulamamış” etiketiyle piyasaya sürmekten çekinmemişlerdir. Gerçekte ise onların yaptığı PDA vari “THKO yöntemini” daha da geliştirmekten başka bir şey değildir. Bir örneğini (a3) açıklama notunda verdiğimiz “THKO yöntemi” “siyasi hırsızlık” üzerine kurulu sahtekarlık yöntemidir. Ve THKO bu yöntemi kullanmada hayli ustalaşmıştır.

Ayrıca TDKP-İÖ bugüne kadar partimiz hakkında, bir-iki dil ucu değinmesinden başka, herhangi bir eleştiri getirmemiş, getirememiştir. Uzun süre boyunca TİİKP'ten ödünç aldığı "maceracılık" çamurunu, "THKO, THKP-C, TKP/ML kabaran maceracılığın, Troçkizmin ve genel olarak "sol"un etkisi altında kalan siyasi hareketleri temsil eden örgütlerdi" türünden sözlerle, Partimize fırlatmaya çalışmıştır. TDKP-İÖ revizyonistleri yıllarca bir yandan "Marksizm-Leninizm'i kimseye bırakmamış, ama diğer yandan da Partimiz karşısında kendilerini meşru gösterememenin sancısını çekmişlerdir. Nihayet yıllar sonra sözde "eleştiri" adı altında, bir fırsatını bulup piyasaya sürdüğü safsata görüşlerle Partimizin Marksist-Leninist çizgisini "mahkum" edip kendisine meşruluk kazandırabileceğini sanmışlardır. Ama kafalarını sert bir kayaya çarparak derinden yaralanmışlardır.

TDKP-İÖ'nün partimize karşı sahtekarlık, demagoji ve ideolojik-politik acizlik içinde yönelttiği bu son eleştiriler için belli bir sürenin geçmesi gerekiyordu. Şimdi popüler olan bir TDKP-İÖ deyişimiyle "herkesin kolaylıkla kavrayabileceği" şeyleri "kavramayan İ. Kaypakkaya'nın" eleştirilebilmesi (!) için, TDKP-İÖ'nün yakın geçmişinin üzerinden yıllar geçmeliydi. Öyle ya o zaman TDKP-İÖ revizyonistlerine sormazlar mıydı, siz neden "herkesin kolaylıkla kavrayabileceği" bu "basit gerçekleri" kavrayamadınız; bu kadar "basit" şeyleri anlayamayacak kadar kalın kafalı mıydınız diye? İşte TDKP-İÖ'nün geçmişe bakış açısını bu gerçek belirledi, önce geçmişin üzerini parça parça kedinin pisliğini örtmesi gibi kapamak ve sonra da "bugün gelinen noktada" "herkesin kolayca kavrayabileceği" şeyleri çeşitli sahtekarlık ve demagojilerle İ. Kaypakkaya'nın "kavrayamadığı" noktasından gerine gerine eleştirmek. Buna tek kelimeyle devrimci dürüstlükten nasibini alamamak derler.

(a8) Bütün alıntılarda tersi belirtilmeyen yerlerin altı tarafımızdan çizilmiştir.

(a9) Alıntılarda özellikle konularla ilgili bölümler alınmıştır. Bu nedenle bazı alıntıların kısa kesilmesi yanlış yorumlanmamalıdır.

(a10) Buradaki alıntılar İ. Kaypakkaya'nın sosyo-ekonomik yapı ile ilgili görüşlerinin sadece bir kısmıdır. Diğer alıntılar için de aynı durum söz konusudur. İ. Kaypakkaya'nın "Bütün Yazılar" kitabında bütün bu konular daha da ayrıntılı ele alınıp işlenmiştir. Buna karşılık THKO ve THKP-C ile ilgili alıntılar ise bu konulardaki hemen hemen başlıca alıntılardır. Tablo değerlendirilirken bu önemli fark göz önünde bulundurulmalıdır.

(a11) Bugün TKP(M-L) ile THKO ve THKP-C'nin aynı nitelikte olduğunu iddia edenler geçmişe bir bakıp bu üç örgütün özellikle devrimin niteliği, özü, yolu, hedefleri, silahları ve gelişme yönü hakkında ortaya konulan görüşleri dürüstçe karşılaştırmalıdır. Bunu yaptıkları zaman iddialarının koskocaman bir iftira olduğunu açıkça görebilirler. Örneğin 'öncü savaş', 'foko'culuk görüşleriyle, proletarya önderliğinde yürütülecek olan uzun süreli halk savaşı görüşlerinin aynı nitelikte olduğunu iddia etmek için, Marksizm-Leninizmin zır cahili olmak gerekir, ya da bilinçli bir tahrifatçı!

(a12) Faşizm konusunda yapılan özellikle bu son üç alıntı, okuyucular tarafından yadırganabilir. Fakat bunlar THKO sanıklarının "Ortak Savunma"ları taranarak çıkarılan ve içinde 'faşizm' kelimesi geçen başlıca alıntılardır.

(a13) Bugün TDKP-İÖ revizyonistleri, kendi 'sol' maceracı, 'foko'cu geçmişlerini sözde aştıklarını ve 'proleter devrimci' bir nitelik kazandıklarını iddia ediyorlar ve 'iddia'larını ispatlayabilmek için de TKP(M-L)'e azgınca saldırarak 'maceracılık' çamuru fırlatmaya devam ediyorlar. İ. Kaypakkaya'nın Kemalizm konusundaki görüşlerinin "K. Tahir İ. Küçükömer" vb. gibi burjuva yazarlarından kopye edildiğini savunacak kadar gülünçleşiyorlar. Böylece İ. Kaypakkaya'nın Marksist-Leninist görüşlerini karalayabileceklerini sanıyorlar. Fakat onların bütün yaptıkları kendi Kemalizm dalkavukluklarını her seferinde biraz daha sergilemekten öteye geçmiyorlar. Nitekim THKO'nun belgelerinden derlenen 'Kemalizm' konusundaki bu alıntılar THKO'nun Kemalizm dalkavukluğunun esin kaynağını açıkça göstermektedir. THKO Davası sanıklarının İngiliz basınından aldıkları ve çok etkilendikleri anlaşılan bir alıntıda şunlar söyleniyor:

"... Gerçekten Türkiye teorik bakımdan bağımsız bir hükümet oldu. Lakin ticaret ve sanatta kabiliyetsiz ve sermayeden yoksun bu ahali bilenlerce malumdur ki, bu bağımsızlığın ömrü pek kısa olacak ve eski durumunu bir başkası üzerine alacaktır..." (THKO Davası, sf. 434)

(a14) Bugün sözde "Marksist-Leninist" bir örgüte dönüştüğünü iddia eden THKO'nun, YOLDAŞ dergisinin 11 ve 12. sayılarında çıkan iki yazıda "Halk savaşı" hakkında söylenen, ya da ima edilen başlıca sözler bunlardır.

(a15) Burada, İ. Kaypakkaya'yı "emperyalizmin toptan çöküş çağı" tespitini kullandığı için "maceracılıkla" suçlayan TDKP-İÖ revizyonistlerine sormak istiyoruz; siz geçmişte hangi çağ tespitini yaptınız? İ. Kaypakkaya'ya bu çamurları fırlatırken, neden kendinizin de ilkököl tarih kitaplarından esinlenerek çağ tespiti yaptığınızı ortaya koyma cesareti göstermiyorsunuz?

(a16) Bu alıntıdan da açıkça anlaşıldığı gibi THKO, bugün, İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki TKP(M-L)'in daha 1972'lerde THKO ve THKP-C hakkında yaptığı tespitleri -değişik sözlerle ifade etse de—kabul ediyor. Yalnız kendi grubuna meşruluk kazandırmak için, ülkemizdeki proletarya partisinin varlığını inkar ediyor ve TKP(M-L)'i bu iki küçük burjuva "sol" akımın yanına ekliyor.

(a17) Bu konuda TDKP-İÖ şeflerinin sözlerine bakarsak, 'THKO' başından beri Marksist-Leninisttir. TDKP-İÖ şefleri bu "karışık" (!) durumu kendileri de çözememiş olacaklar ki, buna "THKO orijinalitesi" deyip işin içinden çıkmaya çalışıyorlar. Ancak bunu yaparken bile "orijinal" bir tavra düşmekten kurtulamıyorlar. Bu orjinallik şudur: TDKP-İÖ şefleri her dönemde içinde buldukları durumu değerlendirirken o aşamayı "Marksist-Leninist" olarak koyuyorlar. Böylece grupsal varlıklarına meşru bir zemin hazırlamaya, tabanlarını peşlerinde sürüklemeye çalışıyorlar. Ancak bu konudaki pespaye tezlerinin de cilası dökülmekte gecikmeyince, arada bir durup geçmişlerini yeniden değerlendiriyorlar ve onu "küçük burjuva" olarak damgalamak zorunda kalıyorlar. TDKP-İÖ "orijinal" bir yol tutturarak bugüne kadar gelen ve böylece sözde "Marksizm-Leninizm" adına meşruluğundan (!) yine de hiçbir şey kaybetmeyen işte böylesine "orjinal" bir küçük burjuva tekkesidir.

(a18) Bu bölümde, TDKP-İÖ'nün özellikle "THKO Konferansı"nda iyice kemikleştirilen ve devrimin bir dizi temel meselesini revize eden tezlerini eleştireceğiz. Hiç şüphesiz ki TDKP-İÖ revizyonizminin eleştirisi sırf bu tezlerin eleştirisiyle sınırlanamaz. TDKP İÖ'nün, sosyo-ekonomik yapı; faşizm, Kurtuluş Savaşı ve Kemalizm; emperyalizm ve emperyalist savaş, milli mesele vb. gibi daha bir dizi konulardaki revizyonist tezleri başlı başına birer eleştiri konusudur. Partimiz gelişen ve yükselen ideolojik-politik mücadelenin seyri içinde TDKP-İÖ'nün devrimin bütün alanlarıyla ilgili olarak piyasaya sürdüğü revizyonist tezlerini, Marksizm-Leninizm teorisi ışığında çökartecek ve onun revizyonist hattını mahkum etmek için elinden gelen bütün çabayı sarf edecektir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

(a19) TDKP-İÖ, şimdiye kadar birçok kez siyasi çizgi değiştirdi. Ama CHP kuyrukçusu anlayışını hiçbir zaman temelden değiştirmede. Aksine, CHP'nin giderek yüzünün açığa çıkmasına bağlı olarak ve partimizin bu konudaki tezlerinin her geçen gün daha da iyi bir şekilde kanıtlanması karşısında, CHP'ye daha ince elbiseler geçirmeye ve halka dost göstermeye devam etti. CHP'yi her dönemde de "ehven-i şer" göstererek, halk düşmanlarının değirmenine su taşıdı.

TDKP-İÖ, kendi küçük burjuva idealist isteklerini "doğrulamadığı" için, "herkesin anlayabileceği" en basit mantık kurallarını bile hiçe sayarak "milli burjuvazinin uzlaşmacı kesimi"nin temsilcisi olduğunu söylediği ve bugün "komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elinde ve denetiminde" olduğunu iddia ettiği aynı CHP konusunda geçmişte de şöyle saçmalıklar savunuyordu:

"Ülkemizde reformist akımların çeşitliliğine rağmen en etkin olanı, burjuva reformist partisi CHP'de temsil edilen akımdır." (Örtülü Faşizm Burjuva Reformizmi ve CHP. sf. 7)

"Ecevit'in genel başkan olmasıyla CHP orta tabakaların reformist temsilcilerinin hakimiyetine girmiştir." (agy. sf. 18)

"CHP gerek programında, gerekse attığı şiarlarda feodal ilişkilerin tasfiyesini istemektedir." (agy, sf. 32)

"Görevimiz orta burjuvazinin reformist temsilcilerine (yani CHP'ye—Yz'n.) hakim sınıfların temsilcisiymişçesine saldırmak onları burjuvazinin kucağına itmek değil, reformist yanlarını sergilerken ilerici yanlarını geliştirmektir." (agy, sf. 41)

Bir partiyi özüne, dayandığı sınıfsal mevziye vs. bakmadan laflarına bakarak değerlendiren sadece TDKP-İÖ revizyonistleri değildir. H. Kıvılcımlı ve Ş. Hüsnü'lere revizyonist diyen ve onları mahkum ettiğini gerine gerine iddia eden TDKP-İÖ'nün bu konudaki öğretmenleri de onlardan başkası değildir! Geçmişte de Ş. Hüsnü'ler, H. Kıvılcımlı'lar Mustafa Kemal'i, Adnan Menderes gibilerini bir çırpıda ilerici, demokrat, "kuva-i milliyeciliğimizin önder"leri ilan etmişlerdi!

(a20) Bugün “üç dünya teorisi”ni sözde “temel tezleri itibariyle” reddetme konusunda bu denli ahkam kesen TDKP-İÖ’nün, geçmişte bu teorinin ne denli sadık savunucusu olduğunu aşağıdaki sözleri açıkça göstermektedir:

“Çünkü AET içindeki emperyalist ülkelerde esas olarak ABD emperyalizminin baskısı altındadır. Avrupa’daki milyarlarca dolarlık sermaye yatırımları, askeri güçleri, NATO’su ve siyasi ağırlığı ile ABD-AET ülkelerini hegemonyası altında tutmaktadır.” (Yoldaş, S.2, sf. 58)

“İki süper güce karşı dünya birleşik cephesinin temel gücü üçüncü dünya her geçen gün kuvvetlenmektedir. Dünya birleşik cephesinin yedek gücü ikinci dünya ülkeleri üçüncü dünyaya doğru daha fazla dönmektedir.” (Yoldaş, S. 4, sf.11)

DİPNOTLAR:

- (1) 1971 Sol Hareketi THKO ve Gelişmesi/P. Bayrağı S.8, sf.7-8
- (2) Agy./Agd, sf.52
- (3) Agy./Agd, Sf.52
- (4) Agy./Agd, sf. 6-7
- (5) THKO Konferans Belgeleri/Parti Bayrağı, S. 9, sf. 49
- (6) Lenin, Bir Adım İleri, İki Adım Geri/alıntı Soren-Lenin’in Parti Öğretisi, sf. 42/Aşama Yayınları.
- (7) Lenin, Kadetlere Benzeyen Sosyal Demokratlarla Mücadele ve Parti Disiplini/alıntı Soren-Age, sf.42
- (8) Stalin, Leninizmin İlkeleri, sf. 106/Sol Yayınları.
- (9) Mao Zedung/Seçme Eserler, Cilt 4, sf.308
- (10) THKO Konferans Belgeleri/Agd, sf. 29
- (11) Agb./Agd, sf.37
- (12) Agb./Agd, sf.37
- (13) 1971 Sol Hareketi THKO ve Gelişmesi/Agd, sf. 48
- (14) İbrahim Kaypakkaya/Bütün Yazılar, sf. 64
- (15) Age, sf.248
- (16) Age, sf. 263-264
- (17) Age, sf. 296
- (18) Age, sf. 294
- (19) THKO Konferans Belgeleri/Agd, sf. 49
- (20) Agb./Agd, sf. 12
- (21) Agb./Agd, sf. 11
- (22) Agb./Agd, sf. 13
- (23) Agb./Agd, sf. 25
- (24) Agb./Agd, sf. 29
- (25) Agb./Agd, sf. 29
- (26) İ. Kaypakkaya/Bütün Yazılar, sf. 222
- (27) THKO Konferans Belgeleri/Parti Bayrağı, sf. 52
- (28) Agb./Agd, sf. 25
- (29) Agb./Agd, sf. 27
- (30) Agb./Agd, sf. 28
- (31) Agb./Agd, sf. 7
- (32) Agb./Agd, sf. 6
- (33) Agb./Agd, sf. 6
- (34) Agb./Agd, sf. 11
- (35) Agb./Agd, sf. 12
- (36) Agb./Agd, sf. 55
- (37) Agb./Agd, sf. 23
- (38) İ. Kaypakkaya/Bütün Yazılar, sf. 279
- (39) THKO Konferans Belgeleri/Parti Bayrağı, sf. 37
- (40) Agb./Agd, sf.31
- (41) Agb./Agd, sf. 35

- (42) Mao Zedung/Unrehearsed. Talks and Letters, 1956-71 Pelican Books (Söylevler ve Mektuplar)
- (43) THKO Konferans Belgeleri/P.Bayrağı, sf.50
- (44) Agb./Agd, sf. 14
- (45) İ. Kaypakkaya/Bütün Yazılar, sf. 254
- (46) Age, sf. 215
- (47) Mao Zedung/Seçme Eserler, Cilt 2, sf. 234
- (48) THKO Konferans Belgeleri/P. Bayrağı, sf. 40
- (49) Agb./Agd, sf.41
- (50) Agb./Agd, sf.22
- (51) Agb./Agd, sf.23
- (52) Agb./Agd, sf.42
- (53) İ. Kaypakkaya/Bütün Yazılar, sf. 264
- (54) Age, sf. 263
- (55) THKO Konferans Belgeleri/P. Bayrağı, sf. 21
- (56) 1971 Sol Hareketi THKO ve Gelişmesi/ P.Bayrağı, sf.43
- (57) THKO Konferans Belgeleri/P. Bayrağı, sf. 17
- (58) Agb./Agd, sf. 16
- (59) Agb./Agd, sf. 17
- (60) Deng Siao Ping/Birleşmiş Milletler Konuşması-10 Nisan 1974
- (61) Aydınlık, S. 78, sf. 17